

EĞİTİM HAKLARININ GENİŞLETİLMESİ PROJESİ KAPSAMINDA GÜNEY AFRIKA CUMHURİYETİ PİLOT UYGULAMASI ÇALIŞMASI

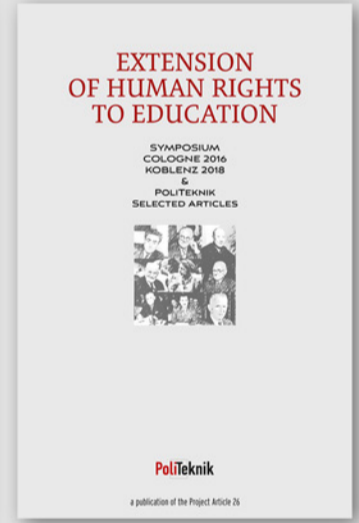
BİRLEŞMİŞ MİLLETLER GENEL MERKEZİNİN NEW YORK'TAN TAŞINMASI

3 DERGİ - POLİTEKNİK TÜRKÇE (BASILI YAYIN) - POLİTEKNİK INTERNATIONAL - POLİTEKNİK ESPAÑOL

DEPREM DAYANIŞMA KONSEYİ'NİN OLUŞUMUNA KATKI

EĞİTİM HAKLARININ GENİŞLETİLMESİ PROJESİ 2. KİTAP YAYINI İÇİN HAZIRLIKLAR

GAZZE - ANTAKYA KARDEŞ ŞEHİR İNSAN ELİYLE YIKILAN İKİ KADİM KENTİN VAROLUŞ MÜCADELESİ İÇİN

PoliTeknik Eğitim haklarının genişletilmesi projesi kapsamında Güney Afrika Cumhuriyeti pilot uygulaması çalışması

Birlikte çok ilginç bir anı inşa ederken, aynı zamanda bu anın tanıkları olacağız. Eğer başarılı olursak, tarihte eşine az rastlanır bir olaya tanıklık etmiş olacağız. Küresel aktörler ve çıkarları örtüşen insan kitleleri, eğitim hakkını belki de en kapsamlı anlamıyla bir insan hakkı olarak formüle etmek ve daha da önemlisi bu hakkı bizzat savunmak için bir araya gelecekler. Güney Afrika'da böyle bir anın ilk nabız atışlarını dinlemenin, bu ülkedeki direniş tarihini bilen ve özgürleşmeyi sabırsızlıkla bekleyenler için olağanüstü olumlu bir çağrışım yapması şartı değil. İlk etapta, yukarıda Güney Afrika için Akademik Danışma Konseyi (RSA-AAC) olarak adlandırdığımız yapıyı oluşturmak için adımlar atacağız.

SAYFA 3

Khutso Ntseki - Güney Afrika Birleşmiş Milletler Genel Merkezi'nin New York'tan taşınması

Birleşmiş Milletler merkezini Afrika'ya veya küresel güneye taşıyarak sadece bu mirasa saygı göstermek değil, aynı zamanda küresel güneyin enerjisini, yaratıcılığını ve çağımızın acil sorunlarının üstesinden gelmek için dinamizm. İster iklim değişikliği, ister yoksulluk hafifletilmesi veya çatışma çözümü gibi konularda küresel güney, zengin bilgi ve deneyime sahiptir. ve bu paha biçilmez kaynaktan faydalanmanın tam zamanıdır. Ancak belki de en önemlisi, Birleşmiş Milletler'in küresel güneye taşınması küresel güney halklarına güçlü bir dayanışma ve ortaklık mesajı verecektir. Bu daha adil bir toplumu inşa etmek için onlarla el ele çalışma kararlılığımızı ortaya koyuyoruz. Gelecek nesiller için eşitlikçi ve sürdürülebilir bir dünya.

SAYFA 4

PoliTeknik Deprem Dayanışma Konseyinin oluşumuna katkı

Deprem bölgesinde yaşayanlar ve onları ülke genelinde destekleyenler olanakları dahilinde ya da bu olanakları kat kat aşan eforlar sergilemekte, mevcut ve yakıcı sorunların analizini yapmak, kamuoyunu aydınlatmak ve çözümler üretmek amacıyla olağanüstü çabalar sarfetmektedir. Bu çabaların sonucunda çok sayıda döküman, rapor, bildiri vb. yayınlar hazırlanmış, konferanslar düzenlenmiş ve politik karar vericiler üzerinde etkili olunmaya çalışılmıştır. Neyin, ne zaman, nasıl, nereye, hangi bilimsel verilerle dayanarak inşa edildiği halk için belirsizdir. Topraklar istiklal edilmekte, rezerv alan gibi uygulamalarla durum daha da karmaşık bir hal almaktadır. Kültürel ve demografik özelliklerin korunarak kentlerin "yeniden inşa" edileceğine olan inanç adeta bir batıl inanca dönüşmüştür.

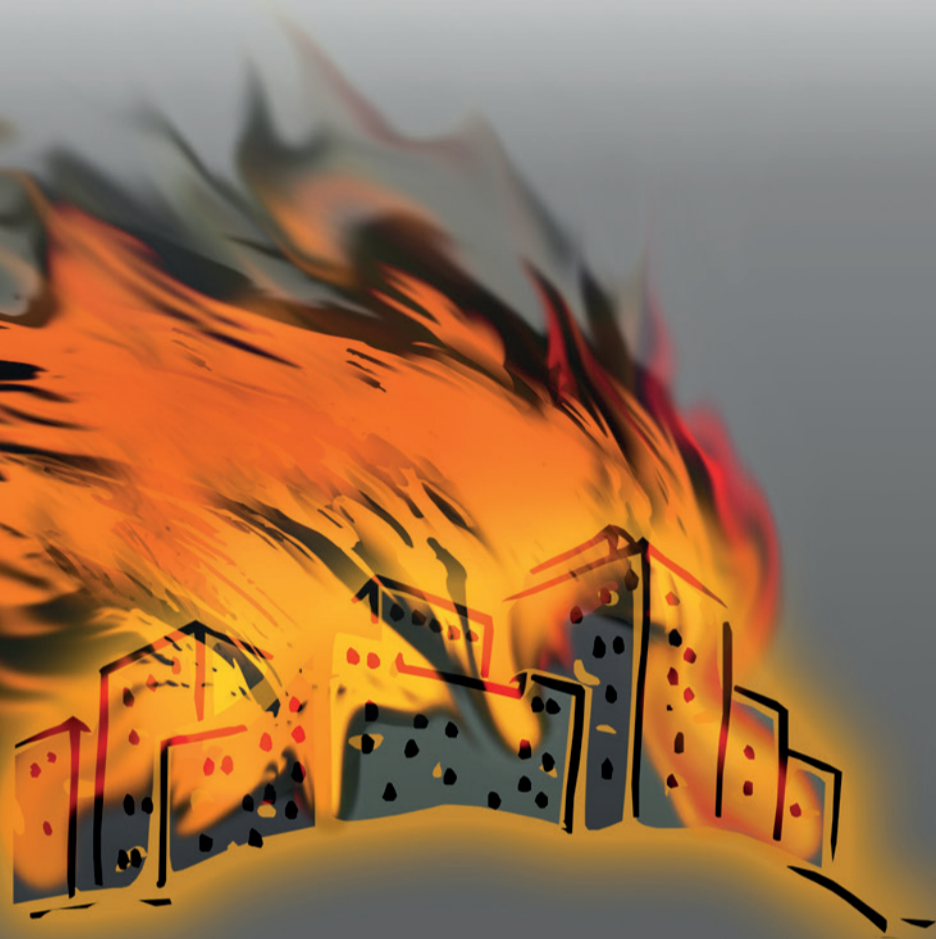
SAYFA 5

PoliTeknik Gazze-Antakya Kardeş Şehir - İnsan eliyle yıkılan iki kadim kentin varoluş mücadelesi için

Gazze özelinde somutlaşan Filistin'in yok edilmesini durdurmak için her savaş karşıtı birey, her bağımsızlık yanlısı insan, kişisel ya da örgütlü temelde, bir direniş stratejisi geliştirmeye çalışıyor. ABD'de üniversitelerinin direnişi, dünya metropollerinde geniş katılımlı protestolar vb. bu amaç için inisiyatifler, ama süreklilik arz eden bir eylemlilik durumudur. Seyirci kalmayı reddeden her birey gibi biz de bir girişim düşündük ve ancak demokratik kitle örgütlerinin kurallarını belirleyeceğimiz bir "GAZZE İLE KARDEŞ ŞEHİR" kampanyası başlatmayı öngördük. İlk başta 6 Şubat depremleriyle yerle bir olan Antakya kenti ile Gazze arasında bir kardeş şehir girişimi örneği üzerinden ilerlemeye çalıştık.

SAYFA 6

YANAN ŞEHİR SOLİNGEN, BİTMEK BİLMEYEN OLAYLAR DÜŞMANLIKLAR VE GERGİN BİR BEKLEYİŞ...

İÇİNDEKİLER

1. Sayfa

PoliTeknik'in Uluslararası Çalışmalarından Örnekler

2. Sayfa

YANAN ŞEHİR SOLİNGEN, BİTMEK BİLMEYEN OLAYLAR DÜŞMANLIKLAR VE GERGİN BİR BEKLEYİŞ...

3. Sayfa

PoliTeknik
EĞİTİM HAKLARININ GENİŞLETİLMESİ (26. Madde Projesi)
Güney Afrika Pilot Uygulaması

4. Sayfa

PoliTeknik
"GAZZE'NİN YENİ KARDEŞ ŞEHİRLERİ"
Kampanyası Hazırlıklarına Katılım Daveti

5. Sayfa

Khutso Ntseki
Güney Afrika Cumhuriyeti
BM Genel Merkezinin New York'tan Taşınması
Uluslararası kampanya için 3. Danışma toplantısı

6. Sayfa

– Deprem Dayanışma Konseyi
– JOANA D'ARC SILVA ve LARA SOUZA VIDAL DE
NEGREIROS - Brezilya
BM'nin yeniden konumlandırılması ve BMGK'da Reform

7. Sayfa

Christoph Butterwegge
Günümüz kapitalizminin çoklu krizinde sosyal politika

8, 9. Sayfa

Michael Klundt
Magdeburg-Stendal Yüksekokulu
Sağa Kayma ve Merkezin Aşırılığı

10., 11. Sayfa

Bahattin GEMİCİ
Eğitimci - Yazar
ALMANYA'DA YAŞAYAN TÜRK TOPLUMUNUN
SORUNLARINA GENEL BİR BAKIŞ ALMANYA'DA
YABANCI DÜŞMANLIĞI

12. Sayfa

Ergün Tepecik
Türkiye kökenli emeklilerin Almanya'da kültürel konuları

13. Sayfa

Kasım Hanık
Peyzaj Mühendisi
Kentsel ve Kırsal Yaşamda Engelli
Bireylerin Erişilebilirliği: Bir İnsan Hakları
Perspektifi

14., 15. Sayfa

Peter Rödler
Demokrasinin Maskesi şeffaflaşıyor -
Atlantik aklı demokrasiyi nasıl yerinden
ediyor?

16. Sayfa

KİTAPLAR ARASINDA...

KÜNYE | IMPRESSUM

PoliTeknik

Türkçe Gazete
Türkische Zeitung

Alle 4 Monate
Dört ayda bir
Unentgeltlich
Ücretsiz
ISSN 2198-8706

Herausgeber/
Yayımlayan Kurum:
Verein für Allseitige Bildung e.V.
(Çökyönlü Eğitim Derneği)

Visdp | Chefredakteur/
Genel Yayın Yönetmeni:
Zeynel Korkmaz

Postanschrift/Posta adresi:
Postfach 25 03 48
40092 Düsseldorf

Webseite/Internet adresi:
www.politeknik.de

Kontakt/ İletişim
info@politeknik.de

Druck/ Baskı:
Hürriyet A.Ş.
Zweigniederlassung Deutschland
An der Brücke 20-22
64546 Mörfelden Walldorf

Gestaltung/Grafik Tasarım
Atelier Grafik & Illustration

BİR İNSAN HAKKI OLARAK
EĞİTİM HAKKININ
GENİŞLETİLMESİ PROJESİ

GÜNEY AFRIKA CUMHURİYETİ PİLOT UYGULAMA ÇALIŞMASI

Güney Afrika Cumhuriyeti'nin, uluslararası EĞİTİM HAKLARININ GENİŞLETİLMESİ (26. Madde Projesi) çalışmamız kapsamında pilot uygulama ülkesi olarak seçilmiş olması, hepimiz için çok olumlu bir gelişme ifade ediyor. Bu yılın Şubat ayında gerçekleştirdiğimiz Akademik Danışma Kurulu (AAB) toplantısında, pilot uygulama fikrini katılımcılara sunmuştum. Elbette Güney Afrika Demokratik Öğretmenler Sendikası (SADTU) Genel Sekreteri Sayın Mugwena Maluleke'nin bu fikri desteklemesi bizi cesaretlendirdi. Bu fikri ana platformumuzla şu şekilde paylaştık:

"26. Madde Projesi'nin amacı, İnsan Hakları Evrensel Beyanname'sinin (İHEB) 26. maddesinin değiştirilmesi için ortak bir deklarasyon hazırlamaktır. Bu amaçla, mümkünse her ülkede partnerlerimizin bir danışma kurulu oluşturması planlanmaktadır. Bu kurullar, söz konusu ülkedeki bakanlıklardan, sendikalardan, öğrenci birliklerinden, üniversitelerden, STK'lardan vb. danışma kuruluna seçilecek birer temsilciden oluşacaktır. Eğer Güney Afrika'da bir pilot uygulama başlatabilsek, bu diğer ülkelerdeki partnerlerimiz için de önemli olabilir mi? Güney Afrika'daki ilişkilerimiz çok olgun görünüyör ve böyle bir saha çalışması için potansiyel sunuyor. Bu ankette sizin görüşlerinizi almak ve pilot proje ülke deneyimine ilişkin beklentilerinizi öğrenmek istiyoruz".

45 ülkeden 100'ü aşkın kuruluşu kapsayan bu çalışmadaki partnerlerimiz, anketimize verdikleri yanıtlarda, çoğunluk olarak pilot uygulamanın yararlı olacağını bize bildirdiler. Böylece bu yöndeki hazırlıklarımız başlamış oldu.

Evet, pilot uygulama bizi dinamik bir süreçle karşı karşıya bırakacak. Birlikte çok ilginç bir anı inşa ederken, aynı zamanda bu anın tanıkları olacağız. Eğer başarılı olursak, tarihte eşine az rastlanır bir olaya tanıklık etmiş olacağız. Küresel ölçekte çıkarları örtünen demokratik kitleler, eğitim hakkını belki de en kapsamlı anlamıyla bir insan hakkı olarak formüle etmek, ve daha da önemlisi,

EĞİTİM HAKLARININ GENİŞLETİLMESİ (26. Madde Projesi)

bu hakkı bizzat savunmak için bir araya gelecekler. Güney Afrika'da böyle bir anın ilk nabız atışlarını dinlemenin, bu ülkedeki direniş tarihini bilen ve özgürleşmeyi sabırsızlıkla bekleyenler için olağanüstü olumlu bir çağrışım yapması şaşırtıcı değildir.

Peki pilot uygulama nasıl işleyecek?

İlk etapta, yukarıda Güney Afrika Ulusal Akademik Danışma Konseyi (RSA-NAAC) olarak adlandırdığımız yapıyı oluşturmak için adımlar atacağız. Şöyle bir örnekle konuyu açmaya çalışalım: SADTU ve ekibi, Profesör Rasigan Maharajh, Profesör Martha Matashu ve Ajay Lachhman'ın (Mauritius) bizim yardımımızla koordine edeceği bir RSA-NAAC'nin oluşturulması, ulusal olarak seçilen bileşenlere duyurulacak ve RSA-NAAC'ye bir temsilci göndererek katılmaya davet edileceklerdir. Bu sürecin Kasım 2024 ya da gerekirse yıl sonuna kadar süreceğini varsayalım. Bu tarihe kadar ulusal paydaşlar arasında bir dayanışma yaratılmış ve RSA saha çalışması için zemin hazırlanmış olacaktır.

Ardından RSA-NAAC ile birlikte tartışmanın ana hatlarını çizmeye başlayacağız. 45 ülkeden partnerlerimiz bu süreci çok yakından takip edecek ve gerektiğinde verilecek görevlerden sorumlu olacaklar.

Bu tartışmanın içeriği ne olabilir?

Bir fikir vermesi açısından aklımıza gelen konuları sıralayalım:

- İnsan hakları mutlak olarak formüle edilebilir mi?
- İnsan doğası nedir?
- Eğitimin piyasaya uygunluğu aynı zamanda onun kaçınılmaz sınırlaması değil midir?
- Ücret bağımlılığına indirgenmiş insan zaten "insan hakları"ndan dışlanmış değil midir?
- Vasıfsız İşgücü Gereksinimi ve Eğitimden Dışlanma Arasındaki Bağlantı
- Eğitimin uluslararası kuruluşlar tarafından yönlendirilen dönüşümü
- Ulusal ve uluslararası düzeyde eğitim politikasına gayrimişru müdahaleler
- Çatışma bölgelerinde eğitim hakkı
- Ekonomik kriz ve eğitim hakkı üzerindeki etkileri
- Uluslararası hukukun aşınması ve bunun eğitim hakkı üzerindeki etkileri
- Ulusal bağımsızlık, sanayileşme ve eğitimde ilerlemenin birbiriyle bağlantısı
- Elit eğitim mi, rekabetsiz nitelikli eğitim mi?
- Hangi çıkarlar "herkes için nitelikli eğitime" kesinlikle zıttır?
- BM'nin demokratikleştirilmesi - köklü bir değişim için reform yeterli mi yoksa işçi sınıfının sesini duyurmasına, oyuna ve veto hakkına mı ihtiyacımız var?
- BM genel merkezinin New York'tan taşınması fikri
- Dijital dünyanın demokratikleşmesi
- a) eğitimin tanımı b) eğitimin kalitesi c) eğitimin maliyeti ve eğitime erişim

d) eğitim sağlayıcılar e) eğitim süresi f) Eğitim Haklarının Genişletilmesi projesi kapsamında hazırlanacak bildirgenin uygulanması için koşulların yaratılması g) Diğer hususlar (en fazla 10 sayfa)

RSA-NAAC bileşenleri, farklı istişare toplantılarında yukarıdaki ve/veya benzer konulardaki önerilerini ortaya koyma fırsatına sahip olacaktır. İstişare toplantılarının sıklığına bağlı olarak, 2025 yılı sonuna veya Ocak 2026'ya kadar, RSA-NAAC tarafından İHEB'nin 26. maddesinin aşamalı olarak yeniden düzenlenmesine yönelik bir öneri kataloğu hazırlanacaktır.

Bu süreçte Eğitim Haklarının Genişletilmesi projesinin ana çalışma grubu olan AKADEMİK DANIŞMA KURULU (AAB) eşlik edecektir. ÜYELER (16):

- Prof. Dr Michael Winkler (Almanya)
- PoliTeknik (Zeynel Korkmaz)
- Mugwena Maluleke (Güney Afrika Demokratik Öğretmenler Sendikası Genel Sekreteri)
- Prof. Dr. Vernor Muñoz Villalobos (Former UN Special Rapporteur on the Rights to Education, Costa Rica)
- Prof. Dr Heinz Sünker (İngiltere, Almanya)
- Prof. Dr Marlies W. Fröse (Almanya)
- Prof. Dr Eric Mührel (Almanya)
- Rama Kant Rai (National Coalition for Education - Hindistan)
- Prof. Dr Benjamin Bunk (Almanya)
- Prof. Dr Xavier Diez (İspanya)
- Prof. Rasigan Maharajh (Güney Afrika)
- Prof. Dr Michael Klundt (Almanya)
- Prof. Dr Peter Rödl (Almanya)
- Prof Enrique Diez (İspanya)
- Prof. Martha Matashu (Güney Afrika)
- Prof. Sanjoy Roy (Hindistan)

Güney Afrika'da kuracağımız Ulusal Akademik Danışma Konseyi (RSA-NAAC) için bir merkez belirlenebilir ve, örneğin SADTU Genel Merkezi gibi, kapsayacağı tüm kuruluşların temsilcileri için bir çatı sunabilir. Buna ek olarak, farklı kuruluşlar, belirlenecek konular temelinde akademik ve örgütsel tartışmalara ev sahipliği yapabilir. Örneğin, temsilciler Johannesburg Üniversitesi'nde Prof. Salim Valley'in daveti üzerine aşağıdaki konuda bir araya gelebilir: Ulusal Bağımsızlık, Ekonomik Kalkınma ve Eğitim Sistemlerinin İlerlemesinin Birbirine Bağımlılığı.

COSATU tarafından düzenlenecek toplantılarda aşağıdaki konular tartışılabilir: - Ücret bağımlılığına indirgenmiş insan zaten "insan haklarından" dışlanmış değil midir? - Vasıfsız İşgücü Gereksinimi ve Eğitimden Dışlanma Arasındaki Bağlantı Toplantılarda öne çıkan ve üzerinde mutabık kalınan fikirler bildirge için maddeler halinde formüle edilecektir.

Pilot uygulama ülke çapına nasıl yayılabilir ve kapsayıcı olabilir?

Witwatersrand Üniversitesi Johannesburg'un önde gelen üniversitelerinden biridir. Her üniversite gibi, sosyal

bilimler, hukuk, eğitim, psikoloji ve projemizle ilgili diğer birçok disiplinde çok sayıda fakülte, bölüm ve kürsüye sahiptir. Üniversitenin web sitesinde yapılan bir arama, örneğin UNESCO Öğretmen Eğitimi Kürsüsü'nü ve öğretim üyelerinin listesini ortaya çıkarmaktadır. Bu nedenle rektöre, dekanlara ve/veya kürsü başkanlarına pilot uygulama hakkında bilgi veren ve onları katılmaya davet eden bir mektup yazılabilir. Bu şekilde, bir üniversite bünyesinde farklı alanlardan uzmanlar pilot uygulamaya katılmak üzere davet edilmiş olur ve bu yöntem ülkedeki diğer önde gelen üniversitelerde de tekrarlanabilir: Cape Town, Pretoria, Stellenbosch, KwaZulu-Natal, Western Cape, North West vb.

Bu üniversitelerdeki öğrenci birliklerine ulaşmak da büyük bir başarı olacaktır. Diğer yandan Güney Afrika Sendikalar Kongresi COSATU'ya üye çok sayıda sendika bulunmaktadır. Farklı sektörlerden işçileri kapsayan COSATU'nun katılımı, öneriler kataloğuna geniş bir meşruiyet zemini kazandırmak için muazzam ve vazgeçilmez bir fırsat sağlayacaktır. Eğitim, sağlık, madencilik, enerji, tekstil, ormancılık, tarım, ulaşım vb. sektörlerdeki işçilerin taleplerini yansıtan bir öneri kataloğunun ne kadar değerli, demokratik ve etkili olacağını hayal edebiliriz.

26. maddenin değiştirilmesine yönelik bu pilot uygulamanın, Güney Afrika Cumhuriyeti için demokratik kitle hareketleri tarafından formüle edilen ve savunulan bir Eğitim Programı/Politikası niteliğine bürünme potansiyeli taşıdığı da belirtmek gerekir. Bu, pilot projenin önemli bir yönüdür.

Öte yandan öneriler kataloğunun hazırlanacağı istişare toplantılarına her zaman uluslararası kuruluşların davet edilmesi öngörülmektedir, örneğin:

- Birleşmiş Milletler ve UNESCO
- Eğitim Enternasyonal
- Dünya İşçi Sendikaları Federasyonu - WFTU
- Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu - ITUC
- Public Services International
- IndustriAll Küresel Sendika
- İnşaat ve Ağaç İşçileri Enternasyonal
- BWI
- Uluslararası Taşımacılık İşçileri Federasyon
- Uluslararası Yerel Yönetimler Birliği İşçiler
- La Via Campesina Uluslararası Köylü Hareketi.

GÜNEY AFRIKA CUMHURİYETİ PİLOT UYGULAMASININ PARTNERLERİMİZ ARASINDAKİ BİRLİK VE DAYANIŞMAYI DERİNLEŞTİRMESİ DİLEĞİYLE...

Sunum

Zeynel Korkmaz

“GAZZE’NİN YENİ KARDEŞ ŞEHİRLERİ”

Kampanyası Hazırlıklarına Katılım Daveti

Sayın İlgili,
Orta Doğu yeni bir ateş çemberinden geçiyor. Birçok acılı savaşın yaşandığı bu coğrafya, Filistin ulusal bağımsızlık mücadelesinin ölüm kalım noktasına itildiği bir dönemece girdi. Bir ulus tarihte ilk kez canlı yayında soykırımı uğruyor.

Gazze özelinde somutlaşan Filistin’in yok edilmesini durdurmak için her savaş karşıtı birey, her bağımsızlık yanlısı insan, kişisel ya da örgütlü temelde, bir direniş stratejisi geliştirmeye çalışıyor. ABD’de üniversitelilerin direnişi, dünya metropollerinde geniş katılımlı protestolar vb. bu amaç için inişli çıkışlı, ama süreklilik arz eden bir eylemlik durumudur.

Seyirci kalmayı reddeden her birey gibi biz de bir girişim düşündük ve ancak demokratik kitle örgütlerinin kurallarını belirleyeceği bir “GAZZE İLE KARDEŞ ŞEHİR” kampanyası başlatmayı öngördük. Düşünce aşamasında, böyle bir kampanyanın positif etkileri hakkında görüş alışverişinde bulunduk. İlk başta 6 Şubat depremleriyle yerle bir olan Antakya kenti ile Gazze arasında bir kardeş şehir girişimi örneği üzerinden ilerlemeye çalıştık.

Karşımıza şöyle bir tablo çıktı:
•Gazze ile Antakya kardeş şehir fikri, salt Antakya ile sınırlı bir aksiyon değildir, ancak bir çıkış noktası ifade edebilir.

• KARDEŞ ŞEHİR fikri süratle Güney Afrika, Kolombiya, Türkiye ve Brezilya’daki ilgililer tarafından sıcak karşılanmıştır.

• KARDEŞ ŞEHİR fikri Filistin’i tanımayan ülkeler için de geçerlidir, örneğin Gazze’nin Fransa’da bir kardeş şehri vardır. Dolayısıyla bu eylem soykırımı göz yuman devletlerdeki mevcut protestoları destekleyecektir.

• KARDEŞ ŞEHİR uygulaması tüm dünyaya yayılma potansiyeline sahiptir ve bu da Filistin’in bir devlet olarak tanınması sürecine dolaylı olarak katkıda bulunabilir.

• Antakya için kardeş şehir fikri, her iki şehirde de insan hakları ihlalleri görüldüğü için (insan kaynaklı) yıkıma karşı durmak için bir dayanışma birliği yaratır.

• KARDEŞ ŞEHİR olmayı kabul eden şehirlerle ortaklaşa bir FİLİSTİN KARDEŞLİK GÜNÜ düzenlenebilir, küresel ölçekte bir eylem günü.

• KARDEŞ ŞEHİR statüsü kalıcı ateşkesin desteklenmesi ve akabinde Filistin Ulusu’nun korunması ile el ele yürütülmelidir.

Bunlar ilk görüşlerdir. Kampanyaya katılarak ona yön

verecek ve onu sahiplenecek demokratik kitle örgütleri bu hedefleri birlikte çeşitlendirebileceklerdir. Bunlar, kardeş şehirler arasındaki klasik etkileşimin ötesine geçmesi gereken bir çeşitliliğe işaret ettiği açıktır. Dolayısıyla dayanışmanın boyutu çok daha derin olmalıdır.

Bu davet mektubu ile sizi başlatmak istediğimiz KARDEŞ ŞEHİR kampanyasına davet ediyoruz. Kampanyanın aşamalarını belirlemek üzere size daha sonra bildirilecek bir tarihte online bir toplantı düzenlenecektir. Bu girişime olumlu yanıt vereceğinizi umuyoruz.

Saygılar

José López Posada
Ulusal Yürütme Kurulu
Kolombiya İşçi Konfederasyonu
CTC

Prof. Luis Bonilla-Molina
OtrasVocesenEducacion

Dr. Rasigan Maharajh
Tshwane Teknoloji Üniversitesi
İnovasyon Ekonomik Araştırma
Enstitüsü Direktörü

Prof. Angel Martinez
Antioch Üniversitesi

Zeynel Korkmaz
PoliTeknik Dergisi

Müslüm Kabadayı
Araştırmacı-Yazar

Çeviri: PoliTeknik

Khutso Ntseki
Güney Afrika Cumhuriyeti

BM Genel Merkezinin New York'tan Taşınması

Uluslararası kampanya için 3. Danışma toplantısı

Hanımefendiler ve beyefendiler, saygıdeğer delegeler ve sayın konuklar.

Benim adım Khutso Ntseki, Güney Afrika'lı bir dünya vatandaşıyım.

Bugün, tarihin ağırlığını, ilerleme vaadini ve adalet zorunluluğunu içeren bir öneriyle karşınızdayım. Bu öneri, dünyamızın geleceğinin şekillendirilmesinde Afrika'nın oynayacağı kilit rolün farkına varmaya davet eden bir öneri ve Birleşmiş Milletlerin ve organlarının merkezinin Afrika kıtasına taşınması için harekete geçme çağrısıdır.

Uzun yıllar boyunca sadece coğrafi bir bölge olmanın ötesine geçen Afrika; bir dayanıklılık merkezi, insan ruhunun zorlukların üstesinden gelme kapasitesinin bir kanıtı ve genellikle çatışma ve anlaşmazlıklarla kuşatılmış bir dünyada bir umut ışığı olmuştur. Afrika, kolonyalizme karşı mücadeleden apartheid rejimine karşı direnişe kadar özgürlük, eşitlik ve adalet arayışında ön saflarda yer almıştır.

Afrika ve Güney yarımküre, yadsınmaz önemine rağmen, küresel arenada yeterince temsil edilmemekte ve dışlanmaktadır. Bu tarihi adaletsizliği düzeltmenin ve güney yarımkürenin uluslararası ilişkilerde stratejik bir oyuncu olarak hak ettiği yeri almasının zamanı gelmiştir. Birleşmiş Milletler merkezinin güney yarımküreye taşınması bu kabulün güçlü bir göstergesi ve küresel yönetim dengelerini yeniden kurmaya yönelik somut bir adım olacaktır.

Ancak sembolizm tek başına yeterli değildir. Afrika'nın uluslararası ilişkilerdeki önemi sembolizmin ötesine geçmekte; zengin çeşitlilik, gelişen ekonomiler ve büyüme ve kalkınma için sahip olunan büyük potansiyele dayanmaktadır. Afrika, 1,3 milyarı aşan nüfusuyla insanlığın önemli bir bölümünü temsil etmektedir ve sesinin dünya sahnesinde yüksek ve net bir şekilde duyulmasını hak etmektedir.

Ayrıca, üç kıtanın (Afrika, Avrupa ve Asya) kesişme noktasındaki stratejik konumu Afrika'ya benzersiz bir jeopolitik önem kazandırmaktadır. Farklı kültürler, medeniyetler ve ekonomiler arasında bir köprüdür ve dünya genelinde barış, istikrar ve refah için bir katalizör görevi görme potansiyeline sahiptir.

Afrika, tarihi boyunca Birleşmiş Milletler'de önemli bir rol oynamış, barışı koruma misyonlarına asker göndermiş, insan haklarını savunmuş ve geliştirmekte olan ulusların çıkarlarını desteklemiştir. Afrikalı devlet adamları, Ganalı Kwame Nkrumah'ın öncü çabalarından Güney Afrikalı Nelson Mandela'nın vizyoner liderliğine kadar Birleşmiş Milletler'de silinmez bir iz bırakmış ve ajandasını daha iyiye doğru şekillendirmeye yardımcı olmuşlardır.

Birleşmiş Milletler merkezini Afrika'ya veya güney yarımküreye taşıyarak sadece bu mirasa saygı göstermekle kalmayacak, aynı zamanda günümüzün acil sorunlarının üstesinden gelmek için güney yarımkürenin enerjisini, yaratıcılığını ve dinamizmini de kullanmış olacağız. İklim değişikliği, yoksulluğun azaltılması ya da çatışmaların çözümü gibi konularda küresel dünyanın sunabileceği zengin bilgi ve deneyim birikimi bulunmaktadır ve bu paha biçilmez kaynaktan yararlanmanın tam zamanıdır.

Belki de en önemlisi, Birleşmiş Milletler'in güney yarımküreye taşınması, güney yarımküre halklarına güçlü bir dayanışma ve ortaklık mesajı gönderecektir. Gelecek nesiller için daha adil, eşitlikçi ve sürdürülebilir bir dünya inşa etmek üzere onlarla el ele çalışma kararlılığımızı gösterecektir.

Elbette Birleşmiş Milletler'in Afrika'ya taşınmasının bir takım zorlukları beraberinde getirmeyeceğini düşünene kadar naif değilim. Dikkate alınması gereken lojistik, mali ve siyasi hususlar mevcut ve şüphesiz statükoya bağlı olanlar da buna direnecektir.

Bununla birlikte, karşılaştığımız engellerin üstesinden gelinemez değildir

ve böyle bir hareketin faydaları bedellerden çok daha ağır basmaktadır. Bu tarihi fırsatı kullanarak, Birleşmiş Milletlerin temelinde yatan eşitlik, dayanışma ve karşılıklı saygı ilkelerine olan bağlılığımızı bir kez daha teyit edebiliriz.

Dünyamızın geleceğine yönelik bu cesur vizyonu kucaklama sürecine sizi de davet ediyorum. Gelin tarihin doğru tarafında yer alalım ve Afrika'yı Birleşmiş Milletler'in yeni evi yapmak için birlikte çalışalım. Herkes için daha aydınlık, daha kapsayıcı bir geleceği birlikte kurabiliriz.

Daha adil ve temsile dayalı bir küresel düzene doğru bu yolculuğa çıkarken, Nelson Mandela'nın bir zamanlar söylediği şu sözleri hatırlayalım: "Gerçekleşene kadar her şey imkansız görünür." Birleşmiş Milletler'in güney yarımküreye taşınması çok zor bir görev gibi görünebilir, ancak kararlılık, cesaret ve dayanışma ile bu hayali gerçeğe dönüştürebiliriz.

Geçmişin kısıtlamalarına bağlı kalmak yerine geleceğin sınırsız potansiyelinden ilham alalım. Güney yarımküre dünya sahnesinde hak ettiği yeri almaya hazırdır ve Birleşmiş Milletler bu geçişi kolaylaştırmak için öncülük etmelidir. İnsanlık tarihinde birlik, dayanışma ve ortak refahtan oluşan yeni bir sayfayı gelin hep birlikte açalım.

İlginiz ve herkes için daha iyi bir dünya inşa etme kararlılığınız için bir kez daha teşekkür ederim.

Güney Afrika'nın uluslararası arena da adaletin savunulmasında oynadığı rolün hikayesi gerçekten de özel bir övgüyü hak ediyor. Güney Afrika, dünyanın en nüfuzlu ülkelerinden bazılarının sahip olduğu veto yetkisine sahip olmasına rağmen, adalet ve insan hakları davasını sürdürme konusunda kayda değer bir liderlik ve cesaret göstermiştir.

Güney Afrika'nın uluslararası hukuka ve hesap verebilirliğe olan bağlılığının önemli bir örneği, işgal altındaki Filistin topraklarında ayırım duvarının inşası konusunda İsrail'in Uluslararası Adalet Divanı (ICJ) önüne çıkarılma-

sındaki rolüdür. 2004 yılında Güney Afrika, diğer ilgili ülkelerle birlikte, duvarın inşasının hukuki sonuçları hakkında ICJ'den görüş talep eden bir Birleşmiş Milletler Genel Kurul kararını desteklemiştir.

Güney Afrika, güçlü aktörlerin diplomatik baskısı ve muhalefetiyle karşılaşmasına rağmen, adaletin yerini bulması gerektiğine inanmaktan vazgeçmedi. İlkeli duruşu ve yorulmak bilmeden yürüttüğü hak savunuculuğu sayesinde Güney Afrika, Filistin halkının içinde bulunduğu kötü duruma ve çatışmaya uluslararası hukuk ve insan haklarına saygı temelinde barışçıl bir çözüm bulunması ihtiyacına vurgu yapılmasına yardımcı olmuştur.

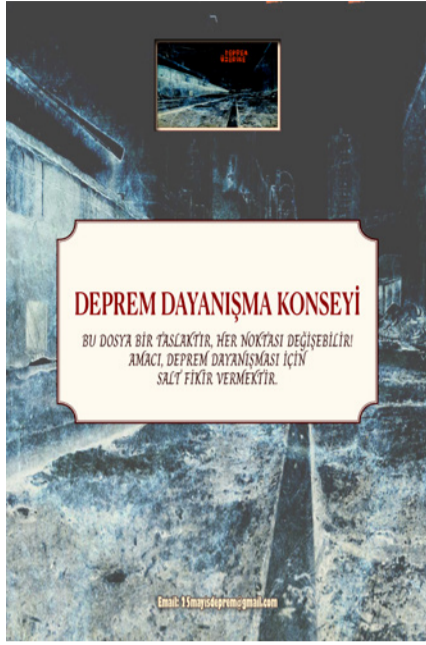
Bu örnek, zorluklar karşısında azmin, ahlaki bütünlüğün ve dayanışmanın gücünün bir kanıtıdır. Bu durum, siyasi nüfuzları düşük olan ulusların bile doğru ve adil olanı savunarak dünya sahnesinde anlamlı bir fark yaratabileceklerini göstermektedir.

Güney Afrika'nın faaliyetleri bize adalet arayışının seçkin bir azınlığa mahsus olmadığını, aksine tüm ulusların katılımını ve desteğini gerektiren kolektif bir sorumluluk olduğunu hatırlatmaktadır. Adalet, eşitlik ve insan onurunun hakim olduğu bir dünya yaratmak için ezilenler ve ötekileştirilenlerle dayanışma içinde olmalıyız.

Birleşmiş Milletler'in Afrika'ya veya güney yarımküreye taşınmasını değerlendirirken, Güney Afrika örneğinden ilham alalım ve herkes için adalet, eşitlik ve insan hakları ilkelerini koruma taahhüdümüzü bir kez daha yineleyelim. Birlikte, büyüklüğü veya gücü ne olursa olsun her ulusun küresel yönetimde söz sahibi olduğu ve yer aldığı bir dünya inşa edebiliriz.

Yoldaşca Selamlar
Khutso Ntseki

Ülkemiz 6 Şubat 2023'te, tarihte ender görülen bir çoklu-deprem faciası yaşadı. 11 ilimizi ve Suriye'yi sarsan bu depremler on binlerce ölüme, sakatlanmaya, amputasyona, iç ve dış göçe ve 14 milyon insanı farklı biçimlerde etkileyen bir yıkıma neden oldu.

Yalnızca insanlar değil, aynı zamanda eğitim ve barınma hakkı, sağlık hizmetleri, gıdaya, temiz su ve

İlgililerin dikkatine!

havaya erişim, özel yaşam ve siyasi şeffaflık da enkaz altında kaldı.

Deprem bölgesinde yaşayanlar ve onları ülke genelinde destekleyen olanakları dahilinde ya da bu olanakları kat kat aşan eforlar sergilemekte, mevcut ve yakıcı sorunların analizini yapmak, kamuoyunu aydınlatmak ve çözümler üretmek amacıyla olağanüstü çabalar sarfetmektedir. Bu çabaların sonucunda çok sayıda döküman, rapor, bildiri vb. yayınlar hazırlanmış, konferanslar düzenlenmiş ve politik karar vericiler üzerinde etkili olunmaya çalışılmıştır.

Depremden bu yana geçen 1,5 yıllık süre zarfında, deprem bölgesinde yaşayanlar ve ülke genelindeki destekçileri yaptıkları çalışmalarda artık bir tıkanma noktasına gelmiş görünmektedir, zira geleceğe dair mutlak bir belirsizlik hakimdir; yetkililerin mevcut soru ve sorunlara zamanında ve uygun yanıtlar vereceklerine dair beklentiler tükenmiştir.

Neyin, ne zaman, nasıl, nereye, hangi bilimsel verilere dayanarak inşa edildiği halk için belirsizdir. Topraklar istismal edilmekte, rezerv alan

gibi uygulamalarla durum daha da karmaşık bir hal almaktadır. Kültürel ve demografik özelliklerin korunarak kentlerin "yeniden inşa" edileceğine olan inanç adeta bir batıl inanca dönüşmüştür.

Depremin yarattığı tahribatı aşmanın yegane adresi olması gereken kamu kuruluşları, artık sorunun bir parçası haline gelmiştir. Halk bilinçli olarak yanılmakta, yıpratılmakta, bilgi aktarımı kesilmekte, finansman kaynakları ve bunların harcama biçimleri mutlak gizlilik kurallarına tabi tutulmaktadır.

Birçok kamu binası, hastane, okul, yollar, altyapı vb. yıkılmıştır. Geride bıraktığımız 16 ayı aşkın sürede yapılan uygulamalar ise, eğitim,, barınma, su ve gıda gibi bir dizi insan hakkının uygulanması noktasında ciddi şüphe uyandıran bir boyuta evrilmiştir.

Bu çerçevede, depremde halkın hakları artık demokratik kitle örgütlerinin koruması altına alınmak zorundadır. „İNSAN HAKLARI PERSPEKTİFİNDEN 6 ŞUBAT DEPREMLERİ - TIKANMA NOKTASINDA BİR KON-

FERANS" başlığı altında 25 Mayıs 2024'te gerçekleştirilen konferansın başlangıç aşamasını oluşturduğu yeni bir faaliyet programı hazırlanının, bu demokratik kitle örgütlerinin ortak çabasının ve mutabakatının bir neticesi olması gerektiği artık yadsınamaz bir gerçektir.

Bu minvalde, sizleri kuruluş aşamasında bulunan DEPREM DAYANIŞMA KONSEYİ'ne üye olmaya ve TIKANMAYI AŞMAK İÇİN 2024/25 PROGRAMI'nı hazırlamaya davet ediyoruz. Bu daveti kabul etmenizden büyük bir memnuniyet duyacağımızı belirtiriz. Fikir vermesi açısından ön taslak olarak ekteki programı dikkatlerinize ayrıca sunuyoruz.

Şimdiden ilginiz ve duyarlılığınızdan dolayı teşekkür ederiz.

Saygılarımızla

Çeviri: PoliTeknik

JOANA D'ARC SILVA

Uluslararası İlişkiler Öğrencisi | Paraiba Devlet Üniversitesi (UEPB) BREZİLYA | Joanadarcilva12357@gmail.com

LARA SOUZA VIDAL DE NEGREIROS

Uluslararası İlişkiler Öğrencisi | Paraiba Devlet Üniversitesi (UEPB) BREZİLYA | laraSvidall@gmail.com

BM'nin yeniden konumlandırılması ve BMGK'da Reform

Birleşmiş Milletler Antlaşması, ege-men devletlerin tabi olduğu temel ilkeleri korumayı taahhüt eden, uluslararası düzenden sorumlu bir forum olarak hizmet vermeyi amaçlamaktadır. Hukuki normların ötesine geçerek barış, güvenlik ve küresel işbirliğine yönelik bir umut ve bağlılık manifestosunu temsil etmeyi amaçlamaktadır. Bununla birlikte, Amerika Birleşik Devletleri'nin yakın tarihine ve küresel sahnedeki eylemlerine baktığımızda, üzerinde düşünülmesi ve eleştirel analiz yapılması gereken rahatsız edici bir ironi ile karşı karşıyayız.

Jeopolitik gerçeklik endişe verici bir çelişkiyi ortaya koymaktadır. Dünyanın önde gelen güçlerinden ve BM'nin kurucu üyelerinden biri olan Amerika Birleşik Devletleri'nin tarihi askeri müdahaleler, savaşlar ve Birleşmiş Milletler Antlaşması'nda yer alan amaçlarla sık sık çelişen jeopolitik faaliyetlerle dolu. ABD'nin kendisini barışın ve küresel istikrarın savunucusu olarak takdim etmesine rağmen, dünyanın dört bir yanındaki çatışmaların baş aktörü olması ironik bir durumdur. Orta Doğudaki müdahalelerden Latin Amerika ve Afrika kıtasındaki anlaşmazlıklara kadar, ABD'nin askeri varlığı sıklıkla evrensel barış ve adalet değerleriyle büyük ölçüde uyumsuz bir güç ve nüfuz yansıması olarak görülmektedir.

Amerikan hükümetinin bölgeyi ve kaynaklarını kontrol etmek amacıyla 2001 yılından bu yana Orta Doğu'da Teröre Karşı Savaşı desteklediği doğrudur. Bu doğrultuda Amerikalılar bölgede çok sayıda müdahaleye öncülük etmiştir. Bu müdahaleler terörizmi doğuran sebepleri göz ardı ederek önemli insan kayıplarına ve toplum için büyük maliyetlere yol açmıştır. Dahası, Soğuk Savaş döneminde Taliban terör örgütünü eğiten ve donatanın ABD olduğunu unutmamak gerekir; zira yerel halkın bir dönem Afganistan'ı işgal eden Sovyetlere karşı savaşmasını sağlamak Amerikan çıkarlarına uygundur. Bu bağlamda, ABD'nin zaman içinde çeşitli uluslararası çatışmalara müdahil olmasının sorgulanması ve eylemleri ile BM'nin amaçları arasında bir tutarlılık olup olmadığının değerlendirilmesi gerekmektedir. Bu denli fazla çatışma üreten bir devlet, dünyanın en büyük barış ve işbirliği örgütünün merkezi olma onuruna sahip olabilir mi?

BM'nin uluslararası ilişkilerde oynadığı rol, çok yönlü doğası ve kendisinden beklenenler bakımından her zaman vurgulanmıştır. Kurulduğu günden bu yana, organizasyon uzun süreli bir istikrar dönemi yaşamamıştır.

Savaş zamanında kurulan ve amacı uluslararası barışı korumak olan BM, Batılı değer ve normların dayatılması konusunda eleştirilere maruz kalmaktadır. Siyasi girişimleri genellikle liberal demokrasi ve serbest piyasa gibi Batılı değerleri destekleme hedefinden etkilenmekte, çeşitli bölgelerin kültürel çeşitliliğini ve farklı realitelerini dikkate almamaktadır.

Buna ek olarak, ABD, Rusya, Birleşik Krallık, Fransa ve Çin'den oluşan Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, BM adına kuralları belirlemede ve uluslararası sistemdeki en güçlü organ olarak kabul edilmektedir. Soğuk Savaş sonrası senaryolara hizmet etmek amacıyla oluşturulduğundan, mevcut küresel duruma artık uyum sağlayamamaktadır. BMGK; diğer ülkelere

yerel görelilikleri dikkate almadan demokrasi modelleri dayatmak ve daimi üye statüsündeki devletlerin küresel ekonomik ve siyasi mekanizmalara hakim olduğu küresel sistemi sürdürmek amacıyla gerçekleştirilen güç oyunları doğrultusunda BM organlarının nasıl yanlış bir kurumsallaşma yaşadığının bir örneğidir.

Son olarak, BM'nin yeniden konumlandırılmasına yönelik çalışmaya tam desteğimizi bir kez daha teyit ediyor ve bu projenin daha büyük bir önemle ele alınması gerektiğini düşünüyoruz. Ayrıca, BM'nin marjinalleştirilmiş bölgelerin birinde yeniden konumlandırılması konusunun da önemini vurguluyoruz. BM Genel Merkezi'nin Afrika kıtasındaki ülkelerde, Güney Amerika'da ve hatta Asya'da konumlandırılması, örgütün uluslararası arenada önemli bir aktör olarak barış, güvenlik ve küresel işbirliği hedeflerini yerine getirmesinde derin bir etki yaratacağı ve örgütün tarihinde önemli bir dönüm noktasını teşkil edecektir. Bunlara ek olarak, BM'nin bu bölgelerdeki fiziksel varlığı, farklı küresel gerçekliklerin algılanmasını ve tartışmalara yönelik potansiyel çözümlerin görünürlüğünü artırarak toplumları önemli ölçüde etkileyecektir.

■

Çeviri: PoliTeknik

Christoph Butterwegge

Günümüz kapitalizminin çoklu krizinde sosyal politika

SARS-CoV-2'nin yol açtığı hastalık henüz tümüyle aşılanmamışken, birbiriyle kesişen veya birbirini karşılıklı güçlendiren diğer krizler ve tartışmalı savaşlar Federal Almanya Cumhuriyeti'ni diken üstünde tuttu. Salgının sağlıksal sonuçları kendini yeni yeni hissettirmeye başlamışken ve test merkezlerinde fatura sahtekârlığı veya maske anlaşmalarında vergi kaçakçılığı davaları görülürken, toplum artık başka sorunlarla karşı karşıya kalıyordu.

Krizin kademeli doğası nedeniyle, "çoklu" veya "polikriz" terimleri, kendi özelliklerini gözden kaçırmadan çeşitli kriz olguları arasında bağlantı kurmak için kullanılmaktadır. Covid-19 salgını, örneğin gıda ve enerji için ilk fiyat artışlarını tetiklerken, Ukrayna'daki savaş ve de Batı'nın Rusya'ya yönelik yaptırımlarının bir sonucu olarak fosil yakıtlar daha da pahalı hale geldi. Sonuç olarak, halihazırda geçim sıkıntısı çeken insanlar ciddi bir baskı altına girdi. Buna karşılık, silah şirketleri ve onların (ortak) sahipleri, 24 Şubat 2022'de Ukrayna savaşının başlamasından sonra değişen durumdan faydalandılar. Bu durum sayesinde varoluşsal krizlerin zenginleri daha zengin, yoksulları ise daha da kalabalıklaştırdığı bir kez daha teyit edilmiş oldu.

Buna rağmen Federal Şansölye Olaf Scholz, 31 Aralık 2021'de ARD ve ZDF tarafından yayınlanan yeni yıl konuşmasında toplumda bir bölünme olduğu tezini, pandemi krizi sırasında her yerde etkileyici bir dayanışma, olağanüstü bir yardımlaşma isteği ve de yeni bir birliktelik ve dayanışma duygusu gördüğünü gerekçe göstererek reddetti. Federal Cumhurbaşkanı Frank-Walter Steinmeier 22 Nisan 2024'te yayınlanan "Biz" başlıklı kitabında şöyle yazıyor: "Biz 'bölünmüş', 'kutuplaşmış' ya da 'parçalanmış bir toplum' değiliz." Ancak, artan eşitsizlik doğal olarak sosyal uyumu zayıflattığı ve demokrasiyi tehlikeye attığı için, hem siyasi hem de sosyal açıdan bundan kuşku duyulmalıdır.

Almanya'nın sosyal kalkınma alternatifleri: Silahlanma devleti ya da refah devleti mi?

27 Şubat 2022'de Olaf Scholz güncel durumla ilgili olarak yaptığı hükümet açıklamasında "kıtamızın tarihinde bir dönüm noktası"ndan bahsetmiş, bu terimi birkaç kez kullanmış ve üç gün öncesinde patlak veren Ukrayna savaşına atıfta bulunarak popüler hale getirmiştir: "Bir dönüm noktası yaşıyoruz. Bu da, bundan sonraki dünyanın artık önceki dünya ile aynı olmadığı anlamına geliyor. Meselenin merkezinde, gücün hukuku çiğneyip çiğneyemeyeceği, Putin'in saatleri 19. yüzyılın büyük güçleri zamanına geri döndürmesine izin verip vermeyeceğimiz ya da Putin gibi savaş çığırtkanlarına sınır koyacak gücü toplayıp toplamayacağımız sorusu var." Daha sonra, eleştirmenlerin Alman İmparatorluğu'ndaki savaş kredilerine benzettiği "Ordu Özel Fonu" oluşturuldu. Süresi dolunca, federal kabine tarafından 17 Temmuz 2024 tarihinde

onaylanan orta vadeli askeri bütçe planında göre, NATO'nun herhangi bir askeri durum değerlendirmesiyle desteklenmeyen ve tamamen keyfi olan yüzde 2'lik hedefini korumak için bugün 50 milyar avronun biraz üzerinde seyreden federal askeri bütçe 2028 yılında 80 milyar avroya çıkarılacak.

Yeniden silahlanmanın bir sonucu olarak yarı yolda kalma tehlikesi altında olan şey, "eski" Federal Cumhuriyet'in ekonomisinin ve nüfusunun onlarca yıldır faydalandığı, başlarda oldukça cömert olan refah devletidir. 1980'lerdeki sözümona ek silahlanma tartışmaları sırasında, eleştirel barış araştırmaları bu tartışma vesilesiyle ilk kez bu sorunu ele aldı. "Silahlanma devleti mi, refah devleti mi?" sorusu bugün Almanya'nın bir kez daha karşı karşıya olduğu alternatiftir. Sadece biri ya da diğeri geçerli olabilir, ama ikisi birlikte olamaz. Çünkü silahlanma harcamalarındaki fahiş artışlarla birlikte devlet yardımları kaçınılmaz olarak aksayacak, sosyal adalet tehlikeye girecek ve sosyal dağılım çatışmaları daha da keskinleşecektir.

Halihazırda çok yüksek olan savunma harcamaları daha da artırılır ve ordu personelinin sayısı planlandığı gibi arttırılırsa, bölünmüş koalisyonun karşı karşıya olduğu devasa zorlukların üstesinden gelmek pek mümkün olmayacaktır: O, iklim krizinin çözümüne katkıda bulunmalı, ülkemizin altyapısının modernizasyonunu ilerletmeli ve sosyal sorunlarını çözmelidir (ücretli emeğin güvencesizleştirilmesi, nüfusun giderek artan bir kısmının yoksullaşması, konut sıkıntısı ve kira patlaması). Buna karşın, trafik lambası koalisyonunun zaten pek de iddialı olmayan programından gelecekte daha da fazla kesintiye gidilmesi muhtemeldir.

1945'ten bu yana en büyük silahlanma programı nedeniyle devletin yaşamsal görevleri için para bulunamaması halinde toplumsal barış tehlikeye girecektir. Silahlanmaya büyük meblağlar yatırılacağı, askeri bütçe büyük ölçüde arttırılacağı ve ordu eskisinden daha iyi donatılacağı için, kaçınılmaz olarak başka yerlerde para sıkıntısı çekilecektir - pandemi sırasında ortaya çıkan ve akabinde daha da kötüleşen sosyal sorunları, örneğin evsizler arasında ve uyuşturucu çevrelerinde sefilleşme, çözmek için acilen ihtiyaç duyulan paradır bu.

Diğer tüm AB üye ülkeleri gibi Almanya da 21 Haziran 2021 tarihinde Evsizliğe Karşı Avrupa Platformu'na ilişkin Lizbon Deklarasyonu'nu imzalayarak, 2030 yılına kadar evsizliği ortadan kaldırmak için somut adımlar atmaya taahhüt etmiştir. Buna göre hiç kimsenin erişilebilir, güvenli ve uygun acil durum barınaklarının eksikliği nedeniyle sokaklarda yaşamak zorunda kalmamalı; hiç kimse kalıcı bir barınma olanağına başarılı bir şekilde kavuşmak için gerekenden daha uzun süre acil durum veya geçici barınma yerlerinde yaşamak zorunda kalmamalıdır; hiç kimse

uygun bir barınma teklifi almadan bir kurumdan (hapishane, hastane veya bakım tesisi) tahliye edilmemelidir; barınma yerinden tahliyenin önlenemesi durumunda hiç kimsenin uygun bir barınma çözümü teklif edilmeden tahliye edilmemeli ve sonuçta hiç kimse evsiz statüsüne dayalı ayrımcılığa uğramamalıdır. Oysa durum tam tersidir: Avrupa Birliği'nin hemen her yerinde olduğu gibi Almanya'da da son dönemde evsizlerin ve barınma olanağı bulunmayanların oranı artmıştır.

Ek silahlanma çabalarından, NATO'daki askeri taahhütlerin arttırılmasından ya da ABD'nin orta menzilli füzelelerini yerleştirerek yeni bir "yeniden silahlanmadan" daha yararlı olan şey, sosyal konutları yeniden canlandırmak, çocuk yoksulluğuyla mücadele etmek, bakım krizini ortadan kaldırmak ve bağımlı çalışanlar için yaşlılık yardımını sağlam bir mali temele oturtmak için sosyal ve sağlık sektörlerinde ek harcama yapmaktır.

Ancak, anti-sosyal "kemer sıkma politikasının" bir sonucu olarak konut, enerji ve gıda yoksulluğunun yaygınlaşmasından korkulmaktadır. Doğalgaz, elektrik ve temel gıda maddelerinin yanı sıra günlük tüketim ürünlerinin pek çoğunun fiyatının sürekli artması, Covid-19 salgını ve Ukrayna'daki savaşın önce zaten her kuruluş üç ya da dört kez hesabını yapmak zorunda kalan insanların gelecekte kemerlerini daha da sıkmak zorunda kalacağı anlamına geliyor.

Etkili kriz yönetimi için seçenekler

Toplumumuzun parçalanmasını önlemek ya da durdurmak için sosyo-ekonomik eşitsizliği arttıran ve sınıf ayrımını pekiştiren her şeyden kaçınılmalıdır. Başbakan'ın, taraftarların birçok futbol stadyumundan bildiği "You'll never walk alone" marşı eşliğinde yaptığı "kol kola girin", "bir arada durun" ya da "birbirinize tutunun" çağrıları pek işe yaramıyor. Son krizlerin ülkeyi çalkantıdan geçirdiği ve sakinlerini sarstığı olgularının hızla art arda gelmesi ve birikmesi, özellikle maddi durumu istikrarsız olan insanları bunalıttı.

Covid-19 salgını, enerji fiyatları krizi ve enflasyondan çıkarılması gereken en önemli ders, neoliberal cazibelere ("özel, devletten önce gelir") kapılmak ve en azından temel ihtiyaçların ve sağlık hizmetlerinin kamu tarafından sağlanması söz konusu olduğunda piyasaya öncelik vermektir. Kısım özelleştirilmiş, kâr odaklı bir sosyal ve sağlık sistemi, ne hastalar için en uygun tıbbi tedaviyi ne de pandemi gibi kriz durumlarında bir bütün olarak nüfus için azami bakım güvenliğini garanti eder.

Yaşamsal gereklerin güvencesine yönelik hizmetlerin temel bir bileşeni olarak sağlık hizmetleri tekrar kamunun eline geçmelidir. Tüm vatandaşlar için sağlık hizmetleri alanı özel sermaye

fonlarına, finansal yatırımcılara ve sermaye yatırımcılarına bırakılmamalıdır. Bunun yerine hastaneler ve bakımevleri, genel yarara yönelik kamu hizmetleri sunan, talep odaklı kurumlar olmalıdır, ancak birleşik Almanya'da bunlar giderek kâr odaklı sağlık şirketlerine dönüşmüştür. Helios, Sana ve Asklepios gibi hastane grupları, kısmen borsaya kayıtlı ve öncelikli olarak yatırılan (hisse) sermayenin kullanımını optimize etmek ve maksimum getiri elde etmekle ilgilenen özel şirketlerdir. Tıbbi ve hemşirelik personelinin ve onlar tarafından tedavi edilen ve bakılan insanların refahına odaklanmak yerine, faaliyetlerinin merkezinde hissedarlar için yüksek kâr payları sağlamak yer almaktadır.

Bununla birlikte, çoklu krizden çıkmanın dayanışmacı bir yolu vardır: Refah devleti sosyal altyapının, eğitim ve bakım altyapısının daha kapsamlı bir şekilde genişletilmesini sağlar ve daha fazla kamu yatırımı yaparsa, toplum ulusal veya küresel bir felaket durumunda bile işlevsel kalabilir, ilgili sorunlarla başa çıkabilir ve en savunmasız üyelerini koruyabilir.

Mevcut sosyal güvenlik sisteminin bütün çatlaklarından düşen insanların varoluşsal sıkıntıya (evsizlik, aşırı borçlanma ve kişisel iflas) düşmelerine izin verilmemelidir. İhtiyaç duyulan şey, devlet kaynaklarının, onurlu bir şekilde yaşamak ve hayatta kalmak için desteğe gereksinim duyan insanlar üzerinde ihtiyaç odaklı yoğunlaştırılmasıdır. Bu, güvencesiz çalışanlar, marjinalleştirilmiş işçiler, serbest meslek sahipleri, bazı serbest çalışanlar ve ekonomik sıkıntı dönemlerinde hayatta kalmak için yeterli mali rezervleri olmayan küçük işletme sahipleri için geçerlidir.

Uzun vadede amaç, dayanışmaya dayalı bir yurttaş sigortası programının temel bileşen olduğu kapsayıcı bir refah devleti yaratmaktır. İhtiyaç duyulan şey, farklı insan gruplarına tam hitap eden yardımdır. Dayanışmaya dayalı bir yurttaş sigortası programı temelinde, ihtiyaç bazlı, yoksulluğa karşı korumalı ve baskısız, yani yaptırımsız bir temel gelir desteği, hiç kimsenin yoksulluk, arz eksikliği veya aşırı borçluluk nedeniyle sosyal vatandaşlık haklarından mahrum kalmamasını sağlayabilir. Bu da gelir, aile ve daha sonra yaşlılık yoksulluğuna açılan ana giriş kapısını kapatacaktır.

Gelecekte ciddi sağlık, ekonomik, mali ve çevresel krizleri farklı hükümet kararları ve pragmatik idari eylemlerle salt iyi bir şekilde "yönetmek" için değil, aynı zamanda bunlardan kaçınmak veya bunların üstesinden gelmek için Almanya'nın aynı zamanda daha fazla sosyo-ekonomik eşitliğe ve vergi sisteminde daha fazla adalet ihtiyacı vardır. Koronavirüs krizi ve Ukrayna'daki savaş gibi ekonomik çalkantılar artan refah ve artan zenginlikle el ele yürüdüğünden, aslında zenginlik krizlerin ters yüzüdür, ancak maliyetleri nedeniyle devlet muazzam mali yük altında olduğundan, eşitsizlik yeniden dağıtım önlemleri yoluyla azaltılmalıdır.

■

Sağa kayma ve n

Federal hükümetin politikalarından ve bunların etkilerinden haklı olarak memnuniyetsizlik duyan birçok (genç) insanın – yönetenlerin (salt) iletişim-sizliği nedeniyle değil – “Almanya için Alternatif” olarak, aynı adı taşıyan, varlığı boyunca sadece milliyetçi-ırkçı bir şekilde ajitasyon yapmakla kalmamış, aynı zamanda her zaman yoksulluğu önleyici bir asgari ücrete, varlık vergisine, yurttaş sigortasına karşı, silahlanmadan, zorunlu askerlik hizmetinden Gazze savaşından ve ordu için daha fazla para ayrılmasından yana olan bir partiyi seçtiklerini görmek acı verici; Sosyal hukuk devletini diğer partilerin yaptığından daha da radikal bir şekilde yok etmek isteyen ve edecek olan bir parti. Ancak bu şekilde “büyük insanlar”, “küçük insanlar” birbirine düşerken (“Divide et Impera” – böl ve yönet, eski Roma’da böyle deniyordu ve işe yarıyordu) eskisi gibi devam edebilirler. AFD’nin kendisini sahte bir şekilde “Almanya için Alternatif” olarak pazarlayamaması için gerçek alternatiflerin zamanı gelmiştir.

Hükümet cenahında, eğitim sistemi, mülteci desteği, yurttaşlara sosyal yardım, emeklilik, bakım sigortası ya da temel çocuk güvencesine dair her türlü açığı kabul ettiği, ancak silahlanma bütçesinin, ordunun ve silah ihracatının daha önce hiç olmadığı kadar tartışmasız bir şekilde artmasına izin verildiği giderek daha belirgin hale geliyor – buna tirmanma riskleri de dahil. Bu sağdır, yaşamı tehdit eden, sağcı politikadır. Son yıllarda kaç milyon insan buna karşı gösteri yaptı? Kaç ana akım medya gösteri çağrılarını yaydı? Kaç akademisyen, (gençlik) araştırmalarında, refah devletine düşman, Alman anayasasında öngörülen servet vergisini reddeden ve anayasanın barış şartını ihlal eden, yani anayasa düşmanı “sağcı” propaganda ve askerileştirme politikalarına ve sosyal kesintilere dair parametre ve öğelere yer verdi?

Örneğin Alman gençliği ne kadar sağcı? Bunu bilmek istiyorsanız, önce kendi koordinat sisteminizden emin olmalısınız. Bir süredir işler hem gençler hem de yaşlılar için oldukça kafa karıştırıcı hale geldi. Siyaset bilimci Georg Fülberth, 4 Mart 2022 tarihli haftalık Freitag gazetesinde, Şubat 2022 sonunda Ukrayna’da savaşın başlamasından kısa bir süre sonra şunları yazıyor: “25 Şubat’ta Federal Meclis’te özel bir oturum düzenlendi. Sol Parti Ukrayna’ya silah ihracatını ve savunma harcamalarının arttırılmasını reddetti, ama yaptırımları reddetmedi. Sol Parti eş başkanı Amira Mohamed Ali, yaptırımlara ince ayar yapılması için önerilerde bulundu. NATO’nun on yıllardır süren doğuya doğru genişlemesini eleştirmede. Sol Parti bu konuyu AfD milletvekili Alice Weidel ve onun parlamento grubundan diğer konuşmacılara bıraktı; onlar da bu noktada – aynı zamanda yeniden silahlanma ve nükleer güce dönüş talepleriyle kirleterek – muhalefetin başını çektiler.”

Öyleyse terimlerimizi düzenleyerek

başlayalım – İtalyan hukuk filozofu Norberto Bobbio’ya istinaden (bkz. Rechts und Links: Zum Sinn einer politischen Unterscheidung, in: Blätter für deutsche und internationale Politik 5/1994, S. 543-549): Sol nedir? “Sol”, sosyal eşitlik ve adalet, demokratikleşme ve silahsızlanmanın yanı sıra uluslararası dayanışma ruhuna uygun olarak barış içinde bir arada yaşama taahhüdü olmalıdır. Sağ nedir? “Sağ” sosyal eşitsizliğe, nüfusun çoğunluğunun otoriter paternalizmine ve askeri silahlanmaya, ulusal-egoist yönetime ve uluslararası rekabet ve diğer devletlere karşı mücadele ruhu içinde güç politikalarına bağlılık veya bunların kabulü olmalıdır. Trafik lambası hükümetini (renkleri nedeniyle SPD, FDP, Yeşiller koalisyonu kastediliyor, PoliTeknik) karakterize eden nedir ve muhalefet partilerini karakterize eden nedir? Bunların ne kadarı bilimsel çalışmalarla araştırılıyor ve etkili medya tarafından haberleştiriliyor?

Gençleri ne ilgilendiriyor ve ne göz ardı ediliyor?

“Almanya’da Gençlik 2024” (Schnetzler/Hurrelmann/Hampel 2024) temsili çalışması için Ocak ve Şubat 2024’te 14-29 yaş arası yaklaşık 2000 gençle anket yapılmıştır. Gençler, parti tercihleri, kişisel durumlarından memnuniyetleri (mali durum, sağlık, kariyer fırsatları) ve sosyal durum değerlendirmeleri (ekonomi, birliktelik, siyasi koşullar, Almanya’daki yaşam kalitesi) hakkında yanıtlar vermiştir. Bulgulara göre genç nesil, özellikle sosyal ve ekonomik durumlarıyla ilgili olarak önceki yıllardaki anketlere kıyasla daha memnuniyetsiz hale gelmiştir. 23 Nisan 2024 tarihli Tagesschau en önemli sonuçları şöyle özetlemiştir: “Almanya’daki gençlerin enflasyon (%65), pahalı konut (%54) ve yaşlılıkta yoksulluk (%48) gibi temel kaygılarının yanı sıra toplumun bölünmüşlüğü (%49) ya da mülteci akınındaki artış (%41) da genç neslin yaşam koşullarından ve siyasi durumdan yüksek düzeyde memnuniyetsizlik duymasına yol açmaktadır”. İlginçtir ki, makalenin yazarı diğer önemli endişe nedenlerini ve bunların son iki yıldaki gelişimini atlamaktadır: Bunların başında %60 ile “Avrupa ve Orta Doğu’daki savaş” (2022: %68; 2023: %59), %49 ile iklim değişikliği (2022: %55; 2023: %52), %48 ile “ekonomik kriz” (2022: %39; 2023: %45) ya da %44 ile “aşırı sağ partilerin yükselişi” (2022: %35; 2023: %32) gelmektedir. Bu rakamlara tarafsız bir gözle bakıldığında, “gençler sağ tutumlu” sonucuna varmak mümkün değildir. Ne şekilde yorumlanırsa yorumlansın, en azından genç kuşak içinde kayda değer bir bölünme görünür hale geliyor.

Tagesschau.de’nin haberine göre, önceki araştırmalarla karşılaştırıldığında, şu anda ruh hali değişiyor gibi görünür. “Bu durum, katılımcıların yüzde 51’inin bildirdiği stres gibi yüksek düzeydeki psikolojik gerginlikte görülebilir. Aynı durum, koronavirüs pandemisinin hafiflemesine rağmen son üç yılda artmaya devam eden yorgunluk (yüzde

36) ve çaresizlik (yüzde 17) için de geçerlidir. Katılımcıların yüzde 11’i şu anda ruhsal bozukluklar nedeniyle tedavi gördüğünü kayda geçti” (Tagesschau.de v. 23.4.2024). Önceki iki yılın rakamları dikkate alındığında bu durum daha da netleşmektedir: Buna göre stres (%45, %46, %51), bitkinlik (%32, %35, %36), kendinden şüphe duyma (%25, %33, %33), sinirlilik (%22, %24, %25), çaresizlik (%13, %14, %17), intihar düşüncesi (%7, %6, %8) 2022’den 2023’e ve 2024’e önemli ölçüde artarken, “bahsedilen streslerin hiçbiri” ile karşılaşmadığı sadece (%23, %19, %22) tarafından dile getirilmiştir.

Parti tercihleriyle ilgili olarak Tagesschau.de’nin 23 Nisan 2024 tarihli özetinde şu ifadeler yer almaktadır: “Ankete göre AfD şu anda 30 yaş altı seçmenler arasında %22 (2022: %9) ile birinci sırada yer almaktadır. AfD ve CDU/CSU popülaritelerini güçlü bir şekilde arttırırken, hükümet ortakları büyük ölçüde zemin kaybetti. Buna göre, yüzde 20’lik bir kesim CDU’yu tercih edecektir (2022: yüzde 16). Diğer tüm partiler genç nesil arasında oy kaybediyor: Yeşiller şu anda genç seçmenlerin gözünde yüzde 18 (2022: yüzde 27), SPD yüzde 12 (2022: yüzde 14) ve FDP yüzde 8 (2022: yüzde 19) oranında. Dörtte biri ise kendisini kararsız olarak tanımlıyor” (23 Nisan 2024 Tagesschau.de yayını).

Sağcı gençlik - kendini beğenmiş merkez?

ZDF de benzer bir sonuca varıyor: 23 Nisan 2024 tarihli ZDF.de, “Açıkça sağa kayış” başlığı altında şu araştırma sonucuna yer veriyor: “Yazar Klaus Hurrelmann’a göre genç nüfusta açık bir sağa kayış var. Araştırmaya göre Yeşiller, FDP ve SPD’nin oy oranları önemli ölçüde düşüyor. Ankete göre CDU/CSU gençler arasında yüzde 16’dan yüzde 20’ye yükselirken, yeni Sahra Wagenknecht ittifakı yüzde 5’e ulaştı. Kime oy verecekleri sorusuna “bilmiyorum” yanıtını verenlerin sayısı iki yıl önce yüzde 19 iken bugün yüzde 25’e yükseldi” (zdf.de, 23.4.2024). Düşen trafik lambası değerlerine ve yükselen CDU/CSU ve AfD oy verme niyetlerine rağmen, araştırmanın yayınlanmasının ardından pek çok makalede olduğu gibi “gençler” “sağcı” olarak etiketlenemez. Sonuçta, “sağcı” nedir ve “solcu” nedir? Birçok gencin tespit edilen kaygılarıyla bağlantılı olarak, örneğin trafik lambasına verilen desteğin azalması hiçbir şekilde “sağcı” değildir. Aynı şekilde Sarah Wagenknecht İttifakı’nın (BSW) yüzde 5’lik oy oranı ya da kararsız seçmenlerin sayısındaki artış da “sağa kayma” anlamına gelmiyor.

Siyasette, medyada ve akademide egemen, yayınlanmış görüşün, Avrupa seçimlerinden sonra bile gençler arasında sözde bir sağa kaymayı dramatize etmeyi hedeflediğini çıplak rakamlar ortaya koyuyor: AfD tüm seçmenlerin %16’sının oyunu alırken, 25 yaş altı gençlerin de %16’sının oyunu almıştır. Bu, son AB seçimlerine kıyasla AfD’nin

25 yaş altı nüfustaki oranının üç katına çıkması (ve Yeşiller’in oranının üçte birine gerilemesi) anlamına gelse de, daha büyük yaş gruplarına kıyasla bu önemli bir “aykırı değer” değildir. Tam tersine. Bayerischer Rundfunk 11 Haziran 2024 tarihinde “2024 Avrupa seçimleri: İşçi partisi AfD – gençler oylarını sağa veriyor” manşetini atmış olsa da, aynı web sitesinde Infratest Dimap’ın bağlantılı araştırma sonuçları “gençler” hakkındaki iddiayı açıkça çürütmüştür. AfD, işçiler arasında tüm partiler arasında en yüksek oyu almış olsa da (%33), aynı şey genç seçmenler için hiçbir şekilde geçerli değildir. 16-24 yaş arası seçmenler arasında CDU/CSU %17, AfD %16, Yeşiller %11, SPD %9, FDP %7, SOL %6 ve BSW %6 oy aldı. Aynı zamanda genç seçmenlerin yaklaşık yüzde 28’i DIE PARTEI, VOLT, Hayvanları Koruma Partisi gibi köklü olmayan partilere oy

Klundt

Merkezin aşırılığı

ALT TAKİLERE SUÇLAMALARI

vermiştir. Dolayısıyla “gençler sağa oy veriyor” başlığı yanlışır.

Infratest Dimap, tüm yaş gruplarına bölündüğünde genel seçmen kitlesi için şunları hesaplamıştır: AFD'ye (bahsedildiği gibi) 16 ila 24 yaşındakiler arasında yüzde 16, 25 ila 34 yaşındakiler arasında yüzde 18, 35 ila 44 yaşındakiler arasında yüzde 20, 45-59 yaş arasında yine yüzde 18, 60-69 yaş arasında yüzde 15 ve 70 yaş üzerinde ise sadece yüzde 8 oy çıkmıştır. Dolayısıyla eğer bir yaş grubu özellikle AFD'ye yatkın olarak tanımlanabilecekse, bu 35-44 yaş grubudur. Buna karşılık, 25 yaş altı “gençler” “ortalama” olarak tanımlanabilir. Bu durum aşırı sağcılığın dramatik doğasını değiştirmemektedir.

Bununla birlikte, ARD, ZDF, SWR, Süddeutsche, Stern, Deutschlandfunk, Bayerischer Rundfunk gibi liberal medya ana akımının neredeyse tama-

mı, Schnetzer/Hurrelmann/Hampel'in gençlik araştırmasından bu yana ve AB seçimlerinden sonra gençlerin “sağa kaymasından” bahsetmektedir. Sadece 20 Haziran 2024 tarihli FAZ, Allensbach Enstitüsü tarafından yapılan bir başka gençlik araştırmasının ardından aksi bir sonuca vardı: “30 yaş altı Almanların yüzde 17'si AFD'yi en sempatik parti olarak görüyor. Ancak Allensbach'ın F.A.Z. için yaptığı bir anketin de gösterdiği gibi gençler genel olarak sağcıdan çok solcudur. Son aylarda genç kuşağın siyasi yönelimi hakkında kamuoyunda hararetle tartışmalar yaşandı. Birkaç yıl öncesine kadar ağırlıklı olarak solda yer alan ve daha çok çevre ve iklim koruma konularına ilgi duyan bu kuşak, şimdi sağa kaymış, hayal kırıklığına uğramış, umutları tükenmiş ve sosyal medyanın da etkisiyle AFD'ye yönelmiş durumda”. Ancak FAZ yazarı Thomas Petersen'e göre: “Genç olanlar ortanın solunda olma eğilimindedir”. Peki bu, neyin sol neyin sağ olduğu sorusunu yanıtlıyor mu?

Sağ ve sol?

Ana akım medyanın son birkaç yıldır gençlere siyasi sosyalleşmeleri için sundukları pek de iyi gitmiyor: Koronavirüs söylemlerini ve önlemlerini eleştiren herkes AFD'ye yakın ve sağda, aşı olmak istemeyen herkes “Nazi”, “aşı teröristi” ve “sosyal haşere” (bkz. Freitag, 27. Haziran 2024); Ukrayna'ya silah sevkiyatına karşı çıkan herkes AFD gibi, yani sağcıdır; Gazze'deki savaş suçlarını reddeden herkes kesinlikle sağcıdır (ama bunun sorun olmadığını düşünen AFD gibi değil; Müslümanlara karşıdır); dil kullanımında cinsiyete atıf yapmayan herkes AFD gibi konuşur; Alman hükümetinin iklim politikasını (ısı pompaları, kaya gazı, yanmalı motorların aşamalı olarak kaldırılması, e-arabalar) karşılayamayan veya istemeyen herkes iklim inkarcısıdır, yani yine sağcı ve AFD'lidir. Bu şekilde karalanan insanların sayısı dikkate alındığında, hem genç hem de yaşlı çok daha fazla insanın AFD'ye oy vermeye yönlendirilmemiş olması neredeyse bir mucize.

Bir siyasi, bilimsel ve medya ana akımı garip bir şekilde “savaş, bir daha asla - faşizm, bir daha asla” talep ediyor. Ana akım, son otuz yılda NATO devletleri tarafından gerçekleştirilen ve uluslararası hukuku ihlal eden tüm saldırı savaşlarını görmezden gelmektedir. Suudilerin Yemen'deki savaşındaki suç ortaklığı, Azerbaycan'ın Ermenistan'a saldırısı karşısında ana akımın sergilediği sessizlik ve Türkiye ya da İsrail'in Irak ya da Suriye'ye yönelik saldırganlığı da birkaç yıldır aynı derecede az ilgi çekmektedir. Uluslararası hukuka aykırı tek saldırganlık savaşı, Rusya'nın 24 Şubat 2022'den bu yana Ukrayna'da yürüttüğü savaş gibi görünüyor - tabii ki önceki geçmişi hesaba katmadan: onlarca yıldır sözünü tutmayan NATO'nun yayılmacılığı, 10 yıl önce milliyetçiler ve neo-faşistlerle rejim değişikliği, 2014'ten bu yana NATO devletleri ve aşırı sağcı paramilitarler tarafından silah-

landırılan Kiev askeri güçlerinin Doğu Ukrayna sivil nüfusunu ağır toplarla bombalaması? Bunların hiçbiri olmadı; hepsi sadece Kremlin propagandası. Her şey “sağcı”.

Kendi kendini ‘Volkssturm* için uygunum’-üyesi ilan eden FDP'nin silahlanma lobicisi “Eurofighter” Marie-Agnes Strack-Zimmermann dışında, (bkz. 16 Şubat 2019 tarihli Heute Show.de) dışında, Yeşiller AB seçim kampanyası sırasında ‘anti-faşizm’ ve SPD ‘BARİŞ’ için afişler astı. Her üç “trafik lambası” partisi, CDU/CSU ve de AFD için askerileştirmenin, silahlanmanın ve Almanya'nın “savaş kabiliyetinin” destekleneceği açıktır. “Sağ” ve “sol” arasında etkileyici, ancak adı konulmamış bir ‘çapraz cephe’, dünyanın yedinci en güçlü nükleer gücünün Gazze Şeridi'ndeki soykırımcı ‘kendini savunması’ndaki suç ortaklığı açısından bir kez daha vurgulanabilir. Siyasi, medya ve bilimsel ana akımın bundan hiç alınmadığını söylemeye gerek yok. Sadece, örneğin solcu politikacılar Ukrayna'ya silah sevkiyatına karşı çıkıp diplomasiyi savunduklarında ve AFD politikacıları da buna katıldıklarında bunu düzenli olarak yapıyorlar. Elbette ancak o zaman şeytanlaştırılması gereken bir “çapraz cephe” söz konusu oluyor. Koronavirüs önlemlerinin eleştirilmesinde de benzer bir durum söz konusudur. Okulların açılmasından yana olan ya da zorunlu aşırıya karşı çıkan herkes kesinlikle “cezetleri çiğnemek” istiyordu ve bir “korona inkarcısı”, “Covidiot” ya da doğrudan bir “Nazi” idi, yani sağcıydı. Bu siyasi ve medyatik koşullar altında yetişen bir genç için “sağ-sol” koordinat sisteminde yolunu bulmak biraz zor olsa gerek.

Siyasi, akademik ve medya ana akımı “faşizm” söz konusu olduğunda da son derece seçicidir: İtalya'daki post-faşistler, Mısır, Azerbaycan ve Türkiye'deki otokratlar ve Bandera gibi Holokost'a yardım edenleri yüceltenler ve Ukrayna aşırı sağcılığındaki diğerleri ana akım için tolere edilebilir görünürken, “faşizm” teriminden düzenli olarak geriye kalan şey, genellikle Rusya Devlet Başkanı (“Put-ler”) veya Hamas veya Taliban veya İran hükümeti veya eski Irak Devlet Başkanı Hüseyin veya eski Yugoslavya veya Sırbistan Devlet Başkanı Miloseviç'e atıfta bulunan düz bir Hitler benzetmesidir. Sırbistan Devlet Başkanı Miloseviç. Not: Hitler karşılaştırmaları sadece NATO karşıtları tarafından yapılmaktadır.

Bu arada, “Almanya'ya karşı gizli bir plan” keşfedilmiştir. Kasım 2023'te Alman hükümeti tarafından finanse edilen bir araştırma portalı olan Correctiv, “tehcir planlarını” ve bir tür “Wannsee Konferansı 2.0”ı araştırdı. Ocak 2024'te kamuoyu Potsdam'daki Villa Adlon'da yapılan sağcı toplantıdan ve sığınmacıların ya da kalma hakkına sahip yabancıların “yeniden göçü” için orada tartışılan “gizli” planlardan haberdar oldu - ve o zamandan beri buna karşı, yani “sağa karşı” ve “demokrasi için” gösteri yapıyor. Alman sağcıların 100 yılı aşkın bir süredir sürekli olarak ta-

lep ettikleri bir şey varsa, o da (isteğe bağlı olarak ve anlayışınıza bağlı olarak) “Alman olmayanların” bazılarının ya da tümünün yeniden yerleştirilmesi, sınır dışı edilmesi ve tehciridir. Sylt burjuva gençliği tarafından da atılan “yabancılar dışarı” sloganı, bu nedenle Alman aşırı sağcılığının “sırrı” değildir. İnsanlar buna karşı birlikte dururlarsa çok daha iyi olur. Ancak göstericilerin - Potsdam'da olduğu gibi - Federal Şansölye Olaf Scholz ve Federal Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock'un yanlarında durmasını neden kabul ettikleri açık değil. Ne de olsa Scholz daha yeni “büyük ölçekte sınır dışı etme” (yani “yeniden göçü” sürdürme) kararı almıştı. Annalena Baerbock ise Haziran 2023'te AB'nin sözde “iltica uzlaşısını”, yani AB'nin dış sınırında, çocukların da genel olarak dışarıda bırakılmayacağı gözetli merkezleriyle sınır prosedürlerini kabul etmişti. Alman Yeşiller Partisi bu kararı engelleyebilirdi.

Sonuç

Sol bayrak altında yürütülen sağcı siyasetin sayısız başka örnekleri de vardır. Bu çerçevede, çeşitli gençlik araştırmalarına ve bunların siyasi, medya ve bilimsel konulaştırılmasına eleştirel bir gözle bakılmalıdır. Yayımlanan görüşlerin neredeyse sadece kaç gencin AFD'ye oy vermeyi planladığı ve yerleşik partilere oy VERMEYECEĞİ ile ilgilendiği şüphesi ortaya çıkmaktadır. Başka bir deyişle, kaç kişinin “sağa” kaydığı ve “merkezin” hakim sağcı politikalarını desteklemediği üzerinde durulmaktadır. Genç seçmenlerin yaşam koşulları ve kaygıları teferruat gibi görülüyor, ilgi uyandırmıyor. Bununla, AFD'ye giden inatçı oyların belki de önemli bir nedenine değinilmiş olabilir. Eleştirileri ve şüpheleri sürekli olarak “sağcı” olarak karalananların, kendilerini bu şekilde köşeye sıkıştırmak isteyenlere artık oy vermeyecekleri kesin.

Bu arada, siyaset, medya ve akademiye “merkezin aşırılığı”, tüm (Avrupa) toplumlarında sağa kayışın belirleyici üzengisi haline geliyor (bkz. Ingar Soltz: “Innere Zeitenwende”: Die AFD braucht keine Nazis, der liberale Deutsche hilft schon genug, kaynak: Berliner Zeitung, 19.5.2024). Pfizer yanlısı NATO solu da sağa kayışı destekleyerek kendi cenazesini hazırladı (bkz. Philipp von Becker/Fabian Scheidler: Als sie von “Anti-Impf-Terroristen” sprachen. Koronavirüs döneminde toplumsal sorun ve Sol Parti'nin geniş kesimleri hükümetin sert tutumunu destekliyordu. Şimdi ise hatalarını kabul etmekte isteksizler. Bu da onların önemsizleşmesini körüklüyor, kaynak: Freitag, 27.06.2024, S. 19). Dolayısıyla “gençlik”, yıllardır sağcı eğilimi yönlendiren medya, siyasetçiler ve akademisyenlerden çok daha sağcı değil.

* İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru Wehrmacht'ı yurt savunmasında desteklemek için kurulan örgüt (Politeknik)

Bahattin GEMİCİ

Eğitimci - Yazar

ALMANYA'DA YAŞAYAN TÜRK TOPLUMUNUN SORUNLARINA GENEL BİR BAKIŞ

ALMANYA'DA YABANCI DÜŞMANLIĞI

İrkçilik ve şiddet sadece Almanya'nın değil, tüm Avrupa'nın sorunudur. Kültürel uyum sorunlarının kökenini inceleyen sosyologlar "bu konudaki en büyük engelin Avrupalının doğasında var olan ırkçı yaklaşım olduğu"nu söylemektedir. Hedefte başta Türkler olmak üzere tüm Müslümanlar ve göçmenler vardır. Aşırı sağın güçlenmesine gerekçe olarak artan mülteciler, işsizlik ve ekonomik kriz gösterilmektedir. Ancak hiçbir gerekçe insan düşmanlığını haklı kılamaz.

Devlet tarafından partilere verilen yardımlardan yararlanan, dolayısıyla ödediğimiz vergilerle bize karşı bildiriler, afişler bastırılan, eylemler düzenleyen, şiddet uygulayan, ırkçılığı, yabancı düşmanlığını körükleyerek toplumsal barışı ve huzuru bozan bütün neo-nazi örgütler kapatılmalı, yöneticileri, üye ve sempatizanları sıkı bir denetim altına alınmalıdır. Demokrasilerde, demokrasiyi yok etmek isteyen örgütlere ve eylemlere asla yer verilemez.

Faşizmin Hitler Almanya'sında insanlığa yaşattığı vahşet unutulmamalıdır. II. Dünya Savaşı'nı başlatan Hitler Almanya'sı Avrupa'yı kan gölüne çevirmiş, 55 milyon insanın ölümüne ve milyonlarcasının sakat kalmasına neden olmuştur. Almanya'nın savaşta yenilmesiyle ve Hitler'in intiharıyla bu vahşeti yapanların soyu tükenmiş değildir.

İrkçiliğin önü sadece polise tedbirlerle alınacak gibi değildir. Görünen, sadece buzdağın ucudur. Derinlerde, hiç ummadığımız boyutlarda, kendini üstün ırk, başka ulusları haşarat olarak gören ve onların kültürlerine hoşgörüsü olmayan gizli ırkçılık yatmaktadır.

Neo-naziler, Almanya'da 1990 yılından itibaren 187 insanı katletmiş, binlerce kişiyi yaralamıştır. Tehlike gerçekten büyüktür. Bu ülkede tehlikede olan sadece yabancılar ve sosyal bakımdan zayıf katmanlar değil, demokrasinin ta kendisidir.

Avrupa Parlamentosu seçimlerinde sağ partilerin, aşırı sağın iyice güçlenmesi bu ülkelerde yaşayan göçmenlerin hayatını zora sokacağı açıktır. Bu zor dönemde tüm demokratik parti ve kuruluşların göçmenlerle dayanışma içinde olmaları dileğimizdir.

Almanya'da yaşayan 3.5 milyonu aşkın yurttaşımız çeşitli baskı ve hak-sızlıklarla karşılaşmaktadır. İslamofobinin yanına Türkofobi eklenmiştir. Özellikle gençlerimizin iş ve çiraklık yeri bulmaları daha da güçleşmiştir.

Yurttaşlarımız okullarda, işyerlerinde, konut ararken türlü zorluklar yaşamaktadır. İşadamları ve turizmciler de bu durumdan şikâyetçidir. Almanya'daki Türk Toplumunu tüm bu haksızlıklara, ayrımcılığa ve ırkçı saldırılara karşı daha etkin tavır almalı, yetkili makamları uyarmalı, gereken tepkiyi vermelidir.

48 yıldır bu ülkede yaşayan ve çalışan bir eğitim emekçisi olarak önerilerim şunlardır:

ALMAN YETKİLİLERE ÖNERİLER

- İşsizliği ve yoksulluğu önleyecek tedbirleri alınız. Almanya'nın olanaklarını yerli yabancı ayrımı yapmadan halka eşit olarak sununuz.
- Çiraklık yeri ve iş arayan yabancı-lara kolaylık sağlayınız, onlara üçüncü sınıf insan muamelesi yapmayınız.
- Göçmenleri seçimlerde günah keçisi olarak göstermeyiniz. Uzun emekler sonucu kurulan insani ilişkileri ve dostlukları bozmayınız.

ülkelerden gelen göçmenlerin ulusal kültürlerine ve dini inançlarına yer veriniz.

- Anaokulundan başlayarak eğitimin bütün kademelerinde hoşgörüye dayanan, insan haklarına saygılı, şiddete, kine ve yabancı düşmanlığına karşı eğitim uygulanmasını sağlayınız.
- Yabancı düşmanlığı yapanlara ve şiddet uygulayanlara karşı caydırıcı yasal önlemler alınız. İrkçılığı ve yabancı düşmanlığını körükleyen partileri, örgütleri kapatınız; onların toplumsal barışı bozmalarına izin vermeyiniz.

TÜRK GÖÇMENLERE DÜŞEN GÖREVLER

- Çocuklarımızın ve gençlerimizin eğitimine gereken önemi verelim. Okuyan, araştıran ve düşünen bir toplum olmak için, yaşadığımız ülkede önemli mevkilere gelmek için çalışalım.
- Almanlarla iyi bir diyalog kurmanın ve onlara derdimizi anlatmanın yolu, dil öğrenmekten geçer. Yaşımız kaç olursa olsun Almanca öğrenmek için gereken çabayı gösterelim.
- İşimizle, davranışımızla, giyimimizle, komşuluğumuzla ve kültürümüzle kendimizi bu topluma kabul ettirmek için gayret edelim.
- İçinde yaşadığımız ülkenin sosyal, kültürel ve dini değerlerine, yasalarına saygı gösterelim.
- Yurtdışında, kendimizi ülkemizin bir elçisi olarak görelim. Türk-Alman dostluğunu geliştirmek için çaba gösterelim. Ülkemize turist gönderecek onların bizi ve kültürümüzü daha yakından tanımalarını sağlayalım.
- Kahvelere ve camilere kapanarak kendimizi toplumdan soyutlamayalım. Siyasi partilere, sendikalara ve diğer sivil toplum örgütlerine üye olalım. Haklarımızı almak için mücadele edelim. Almanya çapında güçlü bir Türk toplumu oluşturalım.
- Yabancı düşmanlığı ve ırkçılık bizi bu toplumda uzun yıllar uğraştıracak bir sorundur. Bunun için başta Türkler olmak üzere, bütünüyle aramızdaki görüş ayrılıklarını bir kenara bırakarak can ve mal güvenliği ve çocuklarımızın geleceği için bir araya gelmeli, ileride olabilecek her türlü olumsuz durumları hesaba katarak ona göre önlemimizi almalıyız.

Bu toplumda barış içinde bir arada yaşamak ve kendimizi ezdirmemek için sokak sokak, mahalle mahalle örgütlü ve tedbirli olmak gerekiyor. Yabancı düşmanlığına ve ırkçılığa karşı çıkan yerli, göçmen tüm kişi ve kuruluşlar kalıcı girişimler oluşturmali, kent, eyalet ve federal düzeyde çeşitli etkinlikler düzenleyerek aşırı sağa ve şiddet eylemlerine fırsat vermemelidir.

- Beş yıldır bu ülkede yaşayan göçmenlere yerel seçimlere hakkı tanıyınız. Yabancılar Meclisi ya da Uyum Meclisleri gibi kurumlarla göçmenleri oyalamaktan vazgeçiniz.

- Alman halkında yabancılar karşı varolan önyargıları ortadan kaldırmaya yönelik toplumsal, kültürel ve sanatsal çalışmaları destekleyiniz. Kamuoyunu uyarıcı ve bilgilendirici malzemeler hazırlayınız.

- Konut arayan göçmenlere ayrımcılık yapmayınız. Böylelikle göçmenler de Almanların oturduğu mahallelerde ev bulabilir, çocukları Alman çocukları ile oynayabilir ve daha kolay Almanca öğrenirler.

- Göçmenlerin dillerine, dinlerine ve kültürlerine saygı gösteriniz. Anadili derslerini kısıtlamaktan, çocuklarımızı asimile etmektен vazgeçiniz.

- Okullarda yerli ile göçmen öğrencilerin kaynaşması için gereken önlemleri alınız. Ders kitaplarında farklı

TÜRKİYE'DEN BEKLENTİLERİMİZ

Almanya'da 3.5 milyon, Avrupa'da 6 milyona yakın Türk veya Türk kökenli insanımız yaşamaktadır. Bu güç, ülkemiz için her bakımdan büyük bir potansiyele sahiptir. Hükümet yetkilileri sorunlarımızı kulak vermelidir. Çocuklarımızı ve gençlerimize sahip çıkmalı, uygarlığı ile övünen Avrupa'da bizi ırkçı saldırılardan korumak için gerekli girişimleri ve çalışmaları yapmalıdır. Siyasetçiler, üniversiteler, bilim insanları, yazarlar, gazeteciler, sanayiciler, dışalımıcılar, dışsatımcılar, tüm yetkili, etkili kişi ve kurumlar; Avrupa ve dünyanın öteki ülkeleriyle olan ilişkilerinizde bizim sorunlarımızı dile getiriniz. Bizi yalnız bırakmayınız.

ANADİLİMİZE SAHİP ÇIKMALIYIZ!..

Yurtdışında varlığımızı sürdürmenin yolu dilimize ve ulusal kültürümüze sahip çıkmaktan geçer. Atatürk; "Ulusal benliğini yitiren uluslar, başka ulusların avıdır." diyor. Ulusal kimliği korumanın yolu, anadilimize sahip çıkmaktan geçer. Anadilimiz Türkçe bizim "Ses bayrağımızdır." Türkçe; aile, akrabalar ve anayurt ile önemli bir iletişim aracıdır. Anadilini iyi bilen insanlar, ikinci bir dili daha kolay ve çabuk öğrenir. Biz çocuklarımızın çok dilli, çok kültürlü yetişmelerini istiyoruz.

Yetmişli yıllardan itibaren Almanya'nın birçok eyaletinde yaygın bir şekilde verilen Türkçe dersleri, şimdilerde çeşitli engellerle karşılaşmakta; var olan öğretmen kadroları kısıtlanmakta ve Türkçe dersine katılım iyice azalmaktadır. Türkçe derslerine ve öğretmenlerine yönelik çok yönlü saldırılar sürmekte, anadili resmi itibarsızlaştırılmak istenmektedir. Bu saldırıların amacı Türkçeyi okullardan tamamen kaldırmaktır. Hollanda'da bu konuda örgütlü bir tepki gösteremeyen, anadiline sahip çıkmayı beceremeyen Türk toplumu şimdi Türkçe dersinden mahrumdur.

Almanya çapında Türkçe dersine katılım oranı % 8'dir. Bu dersin okullarda verilmesini isteyenlerin önüne türlü zorluklar çıkarılmaktadır. Anadilini öğrenemeyen çocuklarımız; anne, baba ve akrabalarıyla iletişim sorunları yaşamakta, giderek kültürümüzden ve ülkemizden kopmaktadır.

TÜRKÇE EĞİTİMİN YERİ OKULLARDIR

Son aylarda bazı cami kuruluşları ve dernekler Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı'nın (YTB) desteğiyle Türkçe dersini kendi kuruluşlarında vermeye başlamıştır. Bu durum kabul edilemez. Bu girişimler okullarda verilen Türkçe derslerine katılımı daha da azaltacaktır. Camiler ibadet yeridir. Türkçe dersi okullarda Türk öğretmenleri tarafından verilir. Herkes kendi görevini yapmalıdır.

Kuzey Ren Vestfalya -Türk Veli Dernekleri Federasyonu FÖTEV NRW bu konuda yaptığı basın açıklamasında şu görüşlerde yer vermiştir:

"Bu uygulamalar Türkçenin giderek okul sistemi dışına atılmasının önünü açacak, toplum dışında görülürliğini kaldırarak prestijini zedeleyecek, Hollanda örneğinde olduğu gibi bir süre belirli derneklerin inisiyatifinde kalıp zamanla kaybolup gidecektir. Ayrıca bu

tür uygulamalar değişik siyasi nedenlerden dolayı Türk unsuruna şüpheyle yaklaşan Alman kamuoyunun güvenini daha da azaltacak, bu konuyla uğraşan STK'ların, özellikle de Veli ve Öğretmen derneklerinin çalışmalarına ve bu bağlamda Türkçeye önemli ölçüde zarar verecektir.

Diğer taraftan bu gelişmeler, okullardaki Türkçe dersine katılımı daha da olumsuz etkileyecek bir sürecin önünü açacaktır. Bunun yanı sıra, yıllarca eğitim bakanlıklarına taleplerde bulunarak Türkçenin okullarda eğitim sisteminin bir parçası olması ve mevcut bulunduğu konuma gelmesi için büyük çaba sarf etmiş olan bizlerin emeklerini boşa çıkarma tehlikesi doğuracaktır.

Derneklerin ve özellikle de camilerin görevi, Türkçe dersi vermek değildir. Camilerimiz öncelikle ibadet yerleridir.

ALMANYA'DA ÇOK SAYIDA SİVİL TOPLUM ÖRGÜTÜ OLMASINA RAĞMEN BUNLARIN SORUNLARIMIZI ÇÖZECEK GÜCE SAHİP OLDUKLARI SÖYLENEMEZ. BU YÜZDEN BU ÜLKEDE YAŞAYAN 3.5 MİLYON DOLAYINDAKİ YURTTAŞIMIZIN SORUNLARI GİDEREK ARTMAKTADIR.

Her ülkede olduğu gibi dil eğitimi devletin himayesi ve gözetiminde, pedagojik formasyona sahip öğretmenler tarafından okullarda verilir. Dini veya siyasi görüşler temel alınarak çocuklara farklı farklı dil eğitimi verilmemelidir.

Okullar bilgi ve bilim yuvasıdır. Türkçe, okullarda öğretmenler tarafından verilir ve verilmelidir de. Türkçe derslerinin camilerde verilmesi, pedagojik, sosyolojik ve dil bilimi açısından ve aynı zamanda siyaseten de yanlıştır. Türk toplumunun kendi içinde ayrışmasını güçlendireceği gibi Türk-Alman diyalogunu da ciddi şekilde zedeleyecektir."

Türkçe dersine yapılan her türlü saldırıya anında karşı çıkılmalıdır. Anadilimize sahip çıkmak için öncelikle buradaki Türk toplumunu bilinçlendirmek, bildiri, afiş gibi yazılı kaynaklar üretmek, televizyonlarda spotlar yayımlatmak, toplantılar, paneller ve konferanslar düzenlemek, bilim adamları ve üniversitelerle birlikte çalışmak, siyasetçilerle ve siyasi partilerle yakın ilişkiler kurarak çözümler üretmek zorundayız.

KÜLTÜR VE SANAT ÇALIŞMALARI

İnsanlarımızı toplumsal konulara duyarlı hâle getirmek; onların bilinç düzeyini yükseltmek, çeşitli zorluklarla boğuşan yurttaşlarımıza yaşama sevinci kazandırmak için kültürel ve sanatsal etkinliklere ağırlık vermeliyiz. Toplumlar dilleri, kültürleri ve sanatları ile ayakta kalırlar. "Türkiye Cumhuriyetinin temeli kültürdür. Sanatsız kalan bir milletin hayat damarlarından biri kopmuş demektir." diyen Atatürk bu gerçeğe dikkat çekmiştir.

■ Kendi kültürünü iyi tanıyan insanlar başka kültürleri de iyi anlar ve onlara saygı gösterirler. Uyumun anahtarı kültürel etkinliklere ağırlık vermekten geçer. Bu iki toplum için de yararlıdır. Kültürel ve sanatsal etkinliklerle Türk ve Alman toplumunu birbirine yakınlıklaştırabilir, diyaloglar kurabilir, var olan önyargıları ortadan kaldırabiliriz. ■ Almanya'da edebiyat, müzik, resim,

heykel, tiyatro, sinema ve diğer sanat dallarında çalışmalar yapan insanlarımızı kapsayan bir katalog hazırlanmalıdır. Bu çalışmalar sayesinde kendi değerlerimizi tanıma olanağına kavuşmak mümkün olacaktır.

■ Türkiye'deki kültür, sanat, edebiyat insanları ve kurumlarla ilişkiye geçmeliyiz. Ancak bu sayede nitelikli Türk halk müziği ile Türk sanat müziğini dinleyebilir; folklor ekiplerinin gösterilerini, tiyatroları ve diğer sanat dallarının etkinliklerini izleyebiliriz.

■ Düzenlenen kitap fuarları, sinema haftaları, resim ve heykel sergileri gibi etkinlikler olanaklar ölçüsünde desteklenmelidir. Türk sanatçılarının, yazarlarının Alman kamuoyunda tanıtılması için çaba gösterilmelidir.

■ Aynı şekilde buradaki sanatçılarımızın da Türkiye'de tanıtılması, anayurt-

takilerle etkinlikler düzenlenmesi için çaba gösterilmelidir. Bu çalışmaya Alman sanatçı dostlarımızı da katmak, iki ülke arasında köprü işlevi görecektir ve bize yeni olanaklar yaratacaktır.

■ Yurttaşlarımızın yoğun olarak yaşadığı kentlerde "Edebiyat İşıkları" açılmalı, bu çalışmalar her yönden desteklenmelidir.

■ Her yıl edebiyat dallarında yarışmalar yapılmalı; bilim, kültür ve sanat ödülleri verilmelidir.

TÜRKİYE'DEN KAYNAKLANAN SORUNLARIMIZ

■ Almanya'da yaşayan yurttaşlarımızın Türkiye'den kaynaklanan bir yığın sorunu vardır. Eğitim, emeklilik, askerlik, yüksek pasaport harçları, vize, izin yolu, çifte vatandaşlık ve bazı hukuki konular bu sorunların başında gelmektedir.

■ İzin dönemlerinde deniz, kara ve hava yoluyla Türkiye'ye giden yurttaşlarımız büyük zorluklar yaşamakta, gümrük kapılarında çoğu zaman 15-20 saatten fazla beklemektedir. Almanya'dan Ankara'ya, Ankara'dan Almanya'ya gündüz saatlerinde doğrudan uçuşlar yapılmamakta, aktarmalı uçuşlar nedeniyle yurttaşlarımız büyük zaman kaybına uğramaktadır.

■ Gümrük kapılarında büyük sıkışıklıklar yaşanmakta, Sırbistan, Macaristan ve Bulgaristan sınırlarında yurttaşlarımıza çeşitli haksızlıklar yapılmaktadır. (Hakaret, tartaklama, rüşvet vs.)

■ Bulgaristan gümrüğü çok yavaş çalışmakta, bekleyen yolcuların zorunlu ihtiyaçlarını karşılayacakları altyapı bulunmamaktadır. Verilen bazı hizmetler için yüksek ücret talep edilmektedir. Bu durum Bulgaristan yetkilileriyle görüşülerek çözüme kavuşturulmalıdır. Aksi halde alternatif güzergâh üzerinde durulmalıdır.

■ Kapıkule Gümrük Kapısı, yığılmanın en yoğun olduğu yerdir. Burada çoğu zaman yeterli sayıda personel, araçları yönlendirecek sayıda memur

yoktur. Giriş ve çıkışlarda, bekleme sırasında yurttaşlarımız temel ihtiyaçlarını karşılayamamaktadır. (Yiyecek, su, tuvalet vb.)

HALK EĞİTİM MERKEZLERİ İSTİYORUZ

Yurtdışında yaşayan biz göçmenlerin ortak ve büyük sorunları vardır. İşsizlik, göçmen düşmanlığı, ırkçılık, İslam karşıtlığı, derneklerimize ve camilere yapılan saldırılar, eğitim, Türkçe dersi, çevre ve diğer sosyal, kültürel haklar bunların başında gelmektedir. Sivil toplum kuruluşlarımız bu ortak amaçlar için aralarındaki görüş ayrılıklarını bir kenara bırakarak güç ve eylem birliği yapmak zorundadır.

Almanya'da çok sayıda sivil toplum örgütü olmasına rağmen bunların sorunlarımızı çözecek güce sahip oldukları söylenemez. Bu yüzden bu ülkede yaşayan 3.5 milyon dolayındaki yurttaşlarımızın sorunları giderek artmaktadır. Çeşitli nedenlerden ötürü bir araya gelemeyen, başladıkları işi sonuna kadar götürmeyen ve Alman kurumları tarafından yalnız bırakılan kuruluşlarımız, Türk devleti tarafından desteklenmelidir.

Ancak bu destek, örgütlerin bağımsızlığına müdahale etmemek koşuluyla yapılmalıdır. Yıllardır çeşitli toplantılarda dile getirdiğimiz bir isteği yinelemek isterim:

Türk devleti Almanya'da Türklerin yoğun olarak yaşadığı en az 30 yerleşim bölgesinde içinde geniş salonları ve toplantı odaları bulunan Türk-Halk Eğitim Merkezleri açarak, yurttaşlarımızın örgütlenmesine destek vermelidir. Böylece STK'lerin yer sorunu önemli ölçüde çözümlenir ve toplumla bağ kurmalarının önü açılır.

Kuruluşlarımız bu merkezlerde bir araya gelerek toplumumuzun çıkarlarını güçlü bir şekilde savunmak için çaba göstereceklerdir. Türk-Halk Eğitim Merkezlerinde kültürlü, nitelikli, örgütçü ve Almancayı iyi bilen kadrolu beş altı sosyal danışman ve eğitimci çalışmalıdır. Bu elemanların yarısı Almanya'da yetişen insanlar arasından seçilmelidir.

Halk Eğitim Merkezlerinde folklor, müzik, tiyatro, edebiyat, bilgisayar ve Almanca kurslarının yanı sıra, çeşitli konularda seminerler ve danışmanlık hizmeti verilmelidir. Ancak bu şekilde çocuklarımızın ve gençlerimizin Türkiye ile bağları güçlü tutulur, onların ulusal kültürümüzü yakından tanımalarına olanak sağlanır. Milli ve dini bayramlarımız da bu merkezlerde yığınsal olarak kutlanabilir. İçinde kafeleri de bulunan bu yerler, kısa sürede Türk ve Alman toplumunun buluştuğu, kaynaştığı, kültürel alışverişte bulunduğu ve uyumun gerçekleştiği çekim alanı olacaktır.

Bu isteğimizin gerçekleştirilmesinin, Türk-Alman dostluğuna, Türk turizmine ve ekonomisine büyük katkıları olacağı açıktır. Turizm reklamları için yabancı şirketlere 50 milyon avro gibi büyük paralar yatıran devletimiz aynı bütçeyle daha büyük işler başaracak ve yurttaşlarımızın desteğini yanında bulacaktır.

Ergün Tepecik

Türkiye kökenli emeklilerin Almanya'da kültürel konumları

Nürnberg'de Villa Leon, Anadolu kökenli emekliler topluluğunun buluşma yeri. Her Perşembe sabahı orada, üst katta geniş bir salonda buluşurlardı. En etkin üye Ali Güngör, eskiden Türk Danış görevinde bulunmuş, değerli bir insandı. Yaşlı insanları kültürel ve güzel sanatsal etkinliklere katılma konusunda oldukça iyi yönlendiriyordu.

Birgün, E5-Müzik Topluluğu, Villa Leon büyük salonunda sırf emeklilere dönük bir dinleti sundu. Emekliler, yaşları 70 ile 85 arasındaydı. Ama gözleri ışıltılı, yürekleri genç genç çılgınca atıyordu. 83 yaşında ikinci baharını yaşıyordu içlerinden emekli bir kadın. İkinci kuşak sorunları yetmedi, oturan adamları oyun havasına ya da çoşuyla dansa kaldırmaya başladı. Çok hoştu. Kolunu bıraksan yere yığılacak gibi duruyordu, ama yüreği öylesine sağlamdı ki sandal yesine bağlasan tutamazdın.

"Neden Almanya'daydılar?" sorusu anlamı çoktan yitirmiş olmasına karşın, acı acı gülümseyerek anımsadıkları anılar vardı geçmişlerinde. Dinledikleri şarkılarda, türkülerde ve oyun havalarında gençliklerini yeniden yaşıyorlardı.

Azcık değildiklerinde, onlar yarım asır önceki anılarını anlatırken hiçbir ayrıntıyı unutmazlar. Bellekleri oldukça güçlüdür. 2002 yılında Frankfurt'ta İKO Kitapevi tarafından Almanca yayımlanan "Çokkültürlü Toplumda İlk Kuşak Türkler'in Konumu" kitabını hazırlarken, yüze yakın Anadolu insanıyla yüz yüze görüşmüştüm. Gençlik çapkınlıklarından hiç söz etmediklerini saymazsak, araya gizem sokmadan yaşantılarını içtenlikle anlatmışlardı.

Örneğin:

"...Önce beyim Almanya'ya geldi. Bir yıl sonra 1974 yılının Ekim ayında beni yanına aldırdı. Kısa bir süre çalışır, Türkiye'de ev alıp döneriz diye düşünüyorduk. İlk geldiğimizde firmanın gösterdiği eski püskü mobilyalı, eski bir evde kaldık. İlk şokumu orada yaşadım. Yeni evliydik. Kız Sanat Okulunda kendi elimle diktığım çeyizlerimi falan getirmiştim. Koyacak yer bulamadım. Banyomuz bile yoktu. Yedi sekiz yıl leğen içinde banyo yaptık. Türkiye'de böyle kötü yaşamamıştım..."

1997 yılında, terzi yardımcısı bir kadının sözleriydi bunlar. Yıllar içinde birçok aile Türkiye yerine Almanya'da mülk sahibi olmaya ya da daha iyi kira konutlarda oturmaya başladılar.

Türkiye'de geçim sıkıntısı çeken ve kurtuluşu Almanya'da gören, diğer bir terzi yardımcısı kadının söyledikleri de etkileyiciydi.

"... İlk yıllarda kaldığımız ev, iş yerimin hemen arka tarafındaydı. Çok iyi anımsıyorum, banyosu bile yoktu. Başımızı ayrı, bedenimizi ayrı yıkamak zorunda kalıyorduk... (Kocam) benim ve özellikle çocuklarımın gözünün açılmasını istemiyordu. Sonra, çocuklarımızın içkici olmasından, otomat oynayarak yozlaşmasından korkuyorduk. Zaten biz burada bir buçuk yıl çalışıp,

memleketimizde bir ev aldıktan sonra Türkiye'ye geriye dönmek düşüncesindeydik. Beyim saat tamircisiydi. Ona da geriye döndüğümüzde bir dükkan açar geçiniriz, diyorduk. Düşündüğümüz olmadı, dönemedik işte geriye..."

İçlerinden bir kısmı, kısa ve öz betimlemelerle kendi konumlarını öylesine etkili anlatıyorlardı ki, toplumbilimci bir bilmen ya da en usta öykücüye taş çıkartırlardı.

"...Bizi iş yerine götürecek trene binmek isterken, bir Alman bana bakıp, 'Selamün aleyküm' demişti. Bende ona: 'Aleyküm selam!' dedim. Döndüm arkadaşlara: 'Gördünüz mü?' dedim. 'Almanlar biz gelmeden dilimizi bile öğrenmişler'. Kahkahalarının arasında: 'Hadi canım sen de' dediler. 'Herif sana almanca başka bir şey söyledi'. O adam bana ne demişti hâla merak ederim... Almanya deyince, her tarafta büyük büyük binalarla karşılaşacağımı sanmıştım. Gördüklerim, küçük küçük, toplum toplum, çukurda çukurda evlerdi. Meğer, bizi küçük bir yere getirmişler..."

Günün birinde sayılan o kadını eşimle birlikte geçmiş olsuna sayırlarevine gittiğimizde, anlattıklarına gülerken gözlerimizden yaş gelmişti. Sesimizi duyan doktor ve hastabakıcılar başımıza toplandılar. Örneğin, aynı odada yatan hastasını göremeyen doktora, yarı Türkçe yarı Almanca: "Onu elektrik süpürmesine bindirip uçurdular!" demiş. Almancası kit olduğundan süpürge (Staubsauger) ile helikopteri (Hubschrauber) birbirine karıştırdığı anlaşılıyordu. Kendisine yardımcı olan bir çevirmene, gönül borcunu ödemek için, kocaman bir paket tuvalet kağıdı armağan etmesi başlı başına bir gülmece öyküsüydü. O sıralar tuvalet kağıdı üreten bir üretimevinde çalıştığı bilirse, armağanın bir anlamı oluyordu.

Almanya'da göçmen işçiler, devlet tarafından kendilerine çıkarılan tüm engellere karşın, yavaş yavaş bu ülkeye alıştılar. Sağ kalanlar arasında günümüze dek ister dil öğrenmiş, ister öğrenmemekte direnmiş olsunlar, anayurda bağlılıklarını yitirmeden, burada yaşamaya dönük kendilerine özgü bir düzen kurdular. Anayurtta karşılaştıkları haksızlıklar ve ikinci ya da üçüncü kuşak çocuklarının yetişmesi, ilk kuşak Anadolu insanının Türkiye'ye dönüş tasarılarını suya düşürmekte büyük etken oldu. Bir kısmı bunu açıkça söylemek istemese de, değişik yorumlarda bulunarak kendilerine özür buluyorlardı.

"...Bence, Almanya'da 30 yıldır yaşayan sürekli burada kalıyor demektir... Herhalde temelli olarak Türkiye'ye gitmeyiz. Ancak gider geliriz..." İlk geldiğinde işçi, daha sonra gıda pazarcısı olan bir Türkiyeli adamın sözleriydi bunlar. Sağ kalanların çoğu bu sözün arkasında durdu.

İlk geldiğinde işçi, daha sonra gıda pazarcısı olan bir Türkiyeli adamın sözleriydi bunlar. Sağ kalanların çoğu bu sözün arkasında durdu.

Başta göç olgusu usundan geçmezken, anayurda izne gelen arkadaşlarının hava atmalarından esinlenip, ya da kızıp, sıla yoluna çıkanlar da vardı.

"...Almanya'dan izne gelenleri gördüm, elinde radyo, altında arabasıyla. Onlara özendim, şeytana uyup 1970 Ocak ayının altısında Almanya'ya geldim... Saat 22'de trenden inmişim. Biz İstasyona iner inmez, Holz Henkel'in ustabaşısı hemen gelip taksiyle bizi kalacağımız yere götürdü. Göttingen'de ilk kaldığım ev Garten Sokağı'ydı. Tuvaleti dışarıdaydı. Almanya'ya geldiğimden hemen ertesi sabahı daha yol yorgunluğum geçmeden saat altıda kalkıp işe gittim. Karlı bir gündü..."

Altmışlı ve yetmişli yılların başında, dil, yol yordam bilmezliklerinden kaynaklanan sorunları, kendi buldukları yöntemlerle çözdüler. Bir kadın işçinin anlattıkları bunu kanıtliyordu.

"...Manisalı Muzaffer Hanım vardı, o bize taktik öğretirdi: 'Utunmayın,' derdi, 'örneğin tavuk mu alacaksınız, gı... gı... gı...' diye gıgıydıkları olur biter'. O bu yöntemle alır gelirdi herşeyi..."

Yaşadıkları her olay ressama resim, yazara öykü ve roman ve yönetmene tiyatro oyunu ya da film konusuydu. Türkiye'den ilk kez yurtdışına çıkarken, uygar bir ülkede çalışmayı, kendi düşüvenine göre değişik yorumlayanlar az değildi. Onlar Almanya'ya gelir gelmez büyük umut kırıklıkları yaşadılar.

"...Almanya'ya ilk gelirken hiç terlemeden bir düğmeye basarak çalışacağımı sanıyordum. Seksen santimlik kazmayı elime tutuşturacakları hiç aklıma gelmemişti. O zamanlar asfaltları kesmeye kompresör de yoktu. Asfalta güneş vurunca kazmanın sivri tarafıyla keserdik; böylece sabaha hazırlık yapardık. Çalışma saatleri belirsizdi, on iki saat, on üç saat çalıştığımız günler olurdu. Kışın inşaat işi olmadığında kar küremeye giderdik..."

Dil öğrenme konusunda ömre bedeldiler. Almanca öğrenmemekte sonuna dek direndiler, ama başta sövgü olmak üzere, Türk dilini Almanca'ya öğretmek için büyük caba gösterdiler. Sözü onlardan birine bırakayım:

"...Türkiye'de çiftçiydim... İlk geldiğim yıllarda Almanlar'la çok iyi anlaşmıştım. (El kol hareketleri, yüz ve beden diliyle.) Onlar bana Almanca öğretmeye gayret ettikçe, ben de onlara Türkçe öğretmeye gayret ederdim. Bir yıl birlikte çalıştığım bir Alman arkadaş vardı, ona baya Türkçe öğretmişim... Ama benim (şimdi) on tane Alman gelinim var. Onları Türk kültürüne ancak alıştırdım. Onlar bizden memnunlar, biz onlardan..."

Bunları anlatan işçinin emekliliğinde de almancası yok denecek denli azdı. Altmışlı yetmişli yıllarda Almanya'ya gelen ilk kuşak işçilerin unutamadıkları anılardan biri, kuşkusuz İstanbul'da uygulanan sağlık yoklamalarıydı.

"...Bizim çevirmen genç bir kızdı. Olanları gördükçe utanırdı. Bizler köy

kökenli olduğumuzdan, böyle muayenelere alışık değildik. Oramızı buramızı göstermek, dokundurmak ağrımıza giderdi. Hepimizin yüzünü duvara çevirip pantolon ve iç donlarımızı aşağı sıyırmamızı söylemişlerdi. Tüm alt organlarımızı, apantisit, fıtık vs. var mı yok mu kontrol ettiler. İlk gelen kuşağın tümü bu muayenelerden geçti..."

Almanya'ya ilk geldiği yıllarda çektiği sıkıntıları anlatan bir kadın işçiye kulak verelim:

"...1939 doğumluyum... Biz Türk kadınları gerçekten çok ezildik, eziliyoruz. Sekiz dokuz saat fabrikada ayakta çalışıyorduk. Eve gelince, yemek, buluşuk vs. ayaklarımızın altı yanardı... Üstelik Göttingen'de tek odaya girince çok şaşırıdım. Evin içinde yatacak yer yoktu. Küçük bir yatak var. Beyim tek olarak orada yatıyordu. Bazen sabaha kadar uyumaz, otururdum, o işe gidince yatardım. Yoksulluktan Almanya'ya geldiğimiz elbette inkâr edilemezdi. Ama, 'göklere çıkardıkları Almanya dedikleri bu mu?', diye kara kara düşünmeye başladım..."

Olumlu ve olumsuz yönleriyle onlar ömürlerini el kapılarında tükettiler. "Konuk İşçi / Gastarbeiter" konumundan göçmen kökenliliğe geçerek, değişime uğradılar. Günlük yaşantılarında parasal birikim kavramı ortadan kalktı, Cafeler'de buluşma ya da aşevlerinde (birlikte yemek yeme alışkanlıkları edindiler. Kendi aralarında Avrupa ülkelerine gezi turları düzenlediler. Göçün ilk yıllarında küçümsedikleri, kapısının önünden geçemedikleri tiyatrolara bile gitmeye başladılar. Anadolu'da okuma yazma bilmezlikten, ufak bir yörenin dışına çıkmamış olmaktan sıyrılıp bu aşamaya gelmeleri büyük bir değişimdir.

En önemli gelişme; okul çağında çocuklarıyla aralarında beliren birçok olumsuz çelişkiye karşın, azımsanmayacak sayıda ilk kuşaktan ana-babanın, çocukların yüksek öğrenim görmelerini istemeleriydi. Bilimsel araştırmalarla bunlar kanıtlandı. İkinci ve üçüncü kuşak çocukların üniversite öğrenimleri ardından; tutumbilim, doktorluk, mühendislik ya da hukuk dallarında iş sahibi oldukları görüldü. Onlardan bir kısmı, işveren olarak Alman işçilerini çalıştıracak konuma geçtiler. Günümüzde ilk kuşak Anadolu insanların çocukları yazın, müzik, resim, tiyatro vs. türü birçok güzel sanatlar dalında toplumu etkilemeyi sürdürüyorlar.

Bu insanları 'Almanca' diye küçümsemek ya da alay etmek ve onların hangi güçlük ve acılardan geçerek varlık sahibi olduklarını düşünmeden yorumda bulunmak, onlara yapılan en büyük bir haksızlıktır(r). Bilgisizdiler, toydular, çok yanlışları vardı, ama aşağılanmayı hiçbir zaman hak etmediler ve günümüzde de hak etmiyorlar.

■

Kasım Hanık
Peyzaj Mühendisi

Kentsel ve Kırsal Yaşamda Engelli Bireylerin Erişilebilirliği: Bir İnsan Hakları Perspektifi

Tarih boyunca, kentsel ve kırsal yaşamın düzenlenmesinde insan faktörü belirleyici bir rol oynamıştır. İlk çağlardan bu yana engelli bireyler toplumun bir parçası olmayı başarmışlardır. Modernizm ile birlikte Avrupa'da engellilik konusunda toplumsal bilinç oluşmuş, insan yaşamını kolaylaştıracak planlama ve tasarımın önemi ortaya çıkmıştır.

Engelli bireylerin topluma entegre edilmeleri noktasında, eşit şartlarda çalışma koşullarına sahip olmaları adına erişilebilirliğin fonksiyonellik ve estetik gibi bağlamlarda zorluk yaşadığı görülmüştür. Günümüzde bile, engelli bireyler toplumun ayrılmaz bir parçası olmalarına rağmen yaşama katılma, özellikle kentlerde dış mekâna ulaşma ve bu alanları kullanma konusunda birçok sorunla karşı karşıya kalmaktadırlar.

Erişilebilirlik ve İnsan Hakları

Erişilebilirlik, Birleşmiş Milletler Engelli Hakları Sözleşmesi'nde de belirtildiği gibi, temel bir insan hakkıdır. Bu hak, engelli bireylerin bağımsız yaşama ve topluma tam ve eşit katılımını sağlamayı amaçlar. Ancak, kentsel alanlardaki fiziksel engeller, engelli bireylerin bu hakkını kullanmasını kısıtlamaktadır. Merdivenler, meyilli alanlar, yüksek kaldırımlar ve yetersiz rampalar gibi mimari öğeler, engelli bireylerin yaşam alanlarını kısıtlamakta ve toplumdan soyutlanmalarına neden olmaktadır. Bu durum, engelli bireylerin insan haklarına aykırıdır ve toplumsal adaletin sağlanması açısından ciddi bir sorundur.

Kentsel ve Kırsal Alanlardaki Engeller

Kentsel alanlarda, çoğu insanın farkına varamadığı fiziksel engeller, engelli bireylerin günlük yaşamını zorlaştırmaktadır. Bu durum, engelli bireylerin insan haklarına erişimini engellemekte ve toplumsal katılımlarını kısıtlamaktadır. Erişilebilir olmayan mekânlar, engelli bireylerin sosyal, ekonomik ve

Engelli Bireylerin Sosyal Entegrasyonu ve Katılımı

Sonuç olarak, engelli bireylerin gereksinimleri göz önünde bulundurularak kentsel mekânlar kalite ve kullanışlılık açısından konforlu bir şekilde tasarlanmalıdır. Engelli bireylerin ihtiyaçları, diğer bireylerin ihtiyaçları ile benzerlik göstermekte olup, ölçüler

gerek yerel yönetimler gerekse merkezi yönetimler bu konuda sınırlı duyarlılık ya da hiç duyarlılık göstermeden alan yaratan iradeler göstermektedir. Bu da bize, aslında yönetim erklerinin tüm konularda olduğu gibi sağlıklı bireylerin daha fazla dikkate alındığı uygulamaları hayata geçirdiklerini göstermektedir. Aslında çeşitli toplumsal sınıfları, cinsiyet ve yaş gruplarını buluşturma potansiyeli olan kamusal açık yeşil alanlarda özellikle dezavantajlı grupların (engelli, yaşlı, hamile) göz ardı edildiği ve bu insanların en temel insan hakları olan erişim hakkının ellerinden alındığı görülmektedir. Yani, toplumda üretim kabiliyeti olan veya toplumla barışık ve ona katkılarıyla kendini var edebilecek birçok insanın erişim zorluğu nedeniyle meskenlere hapsolmuş bir şekilde yaşamaya zorlandığı bir durum ortaya çıkmaktadır.

Erişilebilirlik Meselesinin Kentsel Ölçekli Çözümü

Erişilebilirlik meselesinin kısmen çözümünün aslında çözümsüzlük barındırdığını belirtmek gerekir. Alan kullanımı tanımındaki erişim meselesini küçük ölçekten çıkarıp kentsel ölçekteki bir ulaşım ağı konsepti ile ele almak gerekmektedir. Yani bireyler kentsel alandaki bütün kamusal alanlara eşit ve adil bir şekilde erişebilmelidir. Diğer tüm gruplar gibi engelli bireyler de herhangi bir endişe duymadan bu alanlara erişebilmelidir. Böylelikle insan hakları açısından erişilebilirlik tanımının layığıyla yerine getirildiği ifade edilebilir.

...TOPLUMDA ÜRETİM KABİLİYETİ OLAN VEYA TOPLUMLA BARIŞIK VE ONA KATKILARIYLA KENDİNİ VAR EDEBİLECEK BİRÇOK İNSANIN ERİŞİM ZORLUĞU NEDENİYLE MESKENLERE HAPSOLMUŞ BİR ŞEKİLDE YAŞAMAYA ZORLANDIĞI BİR DURUM ORTAYA ÇIKMAKTADIR.

kültürel hayata eşit şartlarda katılmalarını engeller. Bu bağlamda, erişilebilirlik, yalnızca fiziksel bir gereklilik değil, aynı zamanda sosyal adalet ve eşitlik ilkesinin bir parçasıdır.

Evrensel Tasarım ve Peyzaj Düzenlemeleri

Peyzaj düzenlemelerinin her aşamasında erişilebilirlik önemli bir etken olup, yapılacak tasarım ve uygulamalarda fiziksel çevrenin tüm unsurları bir arada gözlemlenerek ele alınmalıdır. Engelli bireylerin yaşamın tüm alanlarından yararlanmalarının sağlanması, yaşam seviyelerinin ve sosyal ilişkilerinin güçlendirilmesi için yapılacak tasarımların çok yönlü düşünülmesi gereklidir. Bu, aynı zamanda engelli bireylerin insan haklarına saygının bir göstergesidir.

ve standartlar dikkate alınarak düzenlemeler yapılmalıdır. Böylece, engelli bireylerin toplumsal yaşama daha aktif bir şekilde katılımı sağlanabilir ve yaşam kaliteleri artırılabilir. Erişilebilirlik, sadece bir tasarım sorunu değil, aynı zamanda temel bir insan hakkıdır ve tüm bireylerin bu haktan eşit şekilde yararlanması sağlanmalıdır.

Kamusal Alanların Önemi ve Yönetimlerin Rolü

Belirtilen konular, özellikle kentsel açık alanlardaki kamusal alan niteliği olan yerler için çok önemlidir. Bu alanlarda kamusal alan yaratımından sorumlu yönetim erkleri evrensel tasarım kurallarına riayet etmek zorundadır. Aslında, özellikle Avrupa Birliği sınırları içinde bu konuya atfen birçok yasal düzenlemeler bulunmaktadır. Ancak

Çeviri: PoliTeknik

Peter Rödler

Demokrasinin Maskesi şeffaflaşıyor - Atlantik aklı demokrasiyi nasıl yerinden ediyor?¹

"NASYONAL SOSYALİZMİN DEMOKRASİ İÇİNDEKİ AHİRETİNİ, DEMOKRASİYE KARŞI FAŞİST EĞİLİMLERİN AHİRETİNDEN POTANSİYEL OLARAK DAHA TEHDİT EDİCİ GÖRÜYORUM".
(ADORNO 1959, s. 555-556)

"NASYONAL SOSYALİST DEVRİMİ, ALMAN AKLININ SOĞUK ZEKÂNIN KEYFİLİĞİNE KARŞI AYAKLANMASI OLARAK YORUMLUYORUZ. ONUN ZAFERİ, RUHUN MEKANİK OLAN HER ŞEYE KARŞI ZAFERİ ANLAMINA GELİR."
(SCHIRACH 1938, s. 195)

Güncel Christopher Street Day (CSD) ile bağlantılı olarak, haberlerde teknoloji kültürünün bir süredir Berlin'in somut olmayan kültürel mirası olarak kabul edildiğine dikkat çekiliyor. Evet, CSD bireyciliğin tüm biçimlerinde fiziksellik ve cinselliğin özel bir ifadesidir ve bu nedenle dünyanın bu bölgesindeki ana akım, yani bireycilik için de önemlidir. Ancak bu benim için bir soruyu gündeme getiriyor: Bu camianın destekçileri birlikte eğlendikleri için mutluyum! Ancak bu kültürel bir MİRAS, yani nesiller boyunca ÖNEMLİ kabul edilmesi gereken bir şey mi?

Ya da soruyu başka bir şekilde soracak olursak: Almanya'nın askeri olmayan bir şekilde yeniden birleşmesini sağlayan, kültür ve sistem sınırlarının ötesinde diyalog, anlayış - sadece kabul (!) değil - ve işbirliği yapma becerisi, mümkün olduğunca barışçıl bir gelecek için miras alınması gereken 'öteki' ile ilgili, alaka kültürü değil midir?

Bu başarı öyküsü, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana Batı'nın istisnasız TÜM 'demokratikleştirme ve özgürleştirme' girişimlerinin yol açtığı yıkımla tezat oluşturmaktadır; TÜMÜ sonuçta başarısız olmuş ve ilgili ülkeleri 'çökmiş devletler' veya diktatörlükler olarak on binlerce kurbanla birlikte geniş ölçekli harabeye çevirmiştir. Aynı zamanda, en azından barışçıl zamanlarda görülebilen ve az bir kararlılıkla da olsa üstesinden gelinebilen GERÇEK sorunlar - ulusal olarak eğitim, sağlık, altyapı ve gezegenel boyutta iklim felaketi - bugünün dönüm noktasılaştırılmış, kutuplaşmış dünyasında büyük ölçüde arka plana itilmiştir.

Hitler Gençliği'nin lideri Baldur von Schirach'tan yapılan alıntıda 'nasyonal sosyalist'i çıkarıp yerine 'liberal devrim'i koyarsak ve kökeninin son kalıntısını bile silersek, 'Alman' aklını Avrupa aklı ile değiştirirsek, o zaman bu ifade, özellikle de entelektüel olanı (nihayetinde gerçekliği) reddetmesi bakımından, muhtemelen Yeşiller'den AfD'ye kadar kişilik kültürleri, tutumları ve ahlaklılıklarıyla tüm partiler arasında yaygın olarak kabul görecektir!

Bana göre Adorno'dan yapılan giriş alıntısı BUNU tanımlıyor: "... Nasyonal Sosyalizmin demokrasi İÇİNDEKİ ahireti, ancak ben burada ne 'nasyonal

sosyalizm'i ne de daha çok '... demokrasiye KARŞI ulusal-faşist eğilimlerin ahireti'ne karşılık gelen AfD'yi işaret ediyorum, daha ziyade demokrasi İÇİNDEKİ faşist eğilimlerin ahiretini vurguluyorum. Bunu aşağıda açıklığa kavuşturmaya çalışacağım.

Demokrasi yerine özgürlük - siyasi olanın neoliberal mülksüzleştirilmesi üzerine (Anayasa'nın yıldönümüne ithafen)

Aşağıdaki ifadelerimin komplo teorileriyle suçlanmasını önlemek amacıyla, düşüncelerimle bağlantılı olarak en güçlü aktörlerden biri olan Bertelsmann Vakfı'ndan ve onun yayını olan 'Reform Yapma Sanatı'ndan bir 'öz-açıklama' aktarmak istiyorum.

"4. 'Gündem belirleme' aşamasında güçlü çıkar gruplarının etkisi azaltılarak ve hükümet ve bağımsız uzmanların katılımıyla bir reform seçeneği geliştirildiğinde, nesne yönelimli bir reform çekirdeğinin geliştirilmesi elverişli kılınır... Stratejik merkez ve/veya reformu destekleyen siyasi güçler tarafından seçimlerin veya hükümet değişikliğinin ötesinde 'büyük' reformlarda müzakerelere edilemez bir çekirdeğe bağ kalmak

için yapılan (zımnî) anlaşmalar veya gönüllü taahhütler (25) orijinal taslaktan sadece küçük sapmalar olma olasılığını arttırır" (Rüb ve diğerleri 2009, s. 64).

Burada 'nesne yönelimli bir reformun' partiler üstü, RESMİ OLMAYAN (!) bir baskı grubu tarafından tanımlandığı, lobiciler tarafından desteklendiği ve hatta hükümet değişikliklerinde halka başvurulmadan uygulamaya konulduğu açıkça ortaya çıkmaktadır. Bu da seçimleri ve partileri bir maskaralığa dönüştürmektedir! Reform karşıtları da iyi bilinen 'böl ve yönet' ilkesine göre kasıtlı olarak zayıflatılmaktadır:

"6. Potansiyel veto sahiplerinin veya güçlü çıkar gruplarının iç tutarlılığını zayıflatmayı özellikle hedefleyen politika tasarımları reformları destekler. (26) Örneğin İsveç'te, mesleki olarak örgütlenmiş sendikaların belirli hedef grupları reformun dışında tutulurken diğerleri dahil edilmiş, bu da sendikaların birleşik direnişini zayıflatmıştır. ..." (Rüb ve diğerleri 2009, s. 65).

Bertelsmann Vakfı ayrıca, diğer özel yayıncılarla birlikte aynı kulübe dahil

olup, eğlence programlarıyla (TV-Total, Big Brother, Dschungelcamp...), kamu medyasının daha önce gazetecilik ve içerik açısından oldukça değerli olan sunuları üzerinde ayak uydurmak için çok yüksek bir ekonomik baskı yaratan RTL Grubunun televizyon kanallarının da sağlayıcısıdır. O kadar yüksek bir ekonomik baskı yarattı ki, bugün kamu medyasının özel kanalların sunduklarından neredeyse hiç farklı içerikleri kalmadı. Böylece, çevrimiçi medyanın etkisiyle daha da güçlenen, tarih ve bağlamdan yoksun, duygusallaştırılmış, 'skandal konuların' medyatik ardı sıra dizilişi ile bireyleri bitmeyen bir gerilim içinde tutuyor² (bkz. medya gelişimi üzerine: Precht ve Welzer 2022). Bu dünyada gerçek sorunlar belirsiz karmaşıklıkları (diyalektik) içinde dışlanmaktadır. 'Akıl' basitleştirmeyi, iyiye karşı kötüyü, doğruya karşı yanlış ya da daha da iyisi sadece eğlenmeyi tercih eder! Bu konu son bölümde tekrar ele alınacaktır.

Elbette bu durum, fikir çeşitliliğinin demokrasiyi yavaşlatan ve 'nesne yönelimli' gündemleri geciktiren ya da engelleyen, yani yönetimi bozan siyaset için de geçerlidir (bkz. yukarıda Bertelsmann). Yıllar içinde, vatandaşların temel, bazen de varoluşsal bilgi ve meselelerden uzak tutulduğu ve siyasi kararların onlara alternatifsiz mantıklı kısıtlamalar olarak dayatıldığı bir kontrollü demokrasi biçimi - 'geriden yönetme' - ortaya çıkmıştır. Bu durum özellikle Ukrayna'daki savaşla bağlantılı olarak bu açıkça ortaya çıkmıştır; bu savaş artık gerçekten varoluşsaldır - yakın mesafede bir savaş olduğu için - ama aynı zamanda ekonomiktir - yaptırımların ülkenin kendi ekonomisi üzerindeki sonuçları, muazzam dayanışma maliyetleri nedeniyle enflasyonist baskı ...:

- Silahlanma için ayrılan 100 milyarlık 'dönüm noktası' özel fonu önce saptanarak beyan edildi ve sonra da parlamentoda yalnızca onaylanarak kabul edildi.
- Orta menzilli füzelerin (nükleer silah taşıma kapasitesine sahip) konuşlandırılması tartışılmadan ilan edildi (kullanılmasına ABD karar verir, Almanya bir çatışma durumunda taktik önleyici nükleer saldırıların hedefi haline gelebilir).
- Nükleer kapasiteli F35'lerin satın alınacağı (yine nükleer silahların kullanımına ABD karar veriyor!) açıklandı

ve barış güvenliği ile gerekçelendirildi, ancak sonuçta Rusya'yı tehdit eden başka bir senaryo yaratıldı(yukarıya bakınız)

• Rusya'ya karşı uygulanan ve pek çok açıdan tartışmalı olan yaptırımlar da vatandaşlara bir 'zorunluluk' olarak dayatıldı. Habeck'in konuşmalarından birinden – muhtemelen başka bir şekilde aktarılmış – bir alıntı: “Elbette kendimize zarar veriyoruz. Bu oldukça açık. Yaptırımların amacı, bir toplumun, bu durumda Avrupa toplumunun, yükü taşımasıdır. ... Herkesin bir katkıda bulunması gerekecek. ... Zorluklar olacaktır ve bu zorluklara katlanılması gerekecektir” (Lüders 2023, 12 f / 71 f).

Ancak yaptırımların amacı bir toplumun yük taşıması DEĞİLDİR, amaç açısından etkili olması, yani Ukrayna'ya yardım etmektir ve bu da nihayetinde daha fazla acı çekilmesini önlemek için savaşı mümkün olan en kısa sürede sona erdirmek anlamına gelir! Ve BUNUN gerçek olmadığı, yanlış olduğu yıllardır kanıtlanıyor!

Asıl soru, Ukrayna'ya yönelik 'destegimizin' gerçekten yardımcı olup olmadığı ve vatandaşların yükümlülüklerini, makamını Alman halkının iyiliği için ettiği yemine dayandıran Habeck³ ile aynı şekilde görüp görmediğidir. Farklı görüşlerin demokratik olarak aktif ve bilgilendirilmiş olduğu bir ortamda bu hususlar çoktan kamusal bir mesele haline gelmiş olurdu!

Burada, bu politikanın geçerliliğinin iddia edilen ve dayatılan kesinliği, hem totaliterliğini hem de ideolojisini kanıtlamaktadır. Bu tekbiçimlilik nihayetinde totaliter bir şekilde ileri sürülen ve nihayetinde iletişimsel olarak dayatılan bir Batı soyunu ('biz') gerçekleştirmektedir. Dolayısıyla, bu monolojik konum nihayetinde alternatifsiz bir kültür olarak temsil ediliyor ve tüm faaliyetler bu 'hakikate' hizmet etmeye ve 'potansiyel veto sahiplerini zayıflatmaya' yöneliktir (yukarıya bakınız).

Örneğin son zamanlarda, eleştirel sivil toplum kuruluşları, tek taraflı olarak siyasi faaliyette buldukları gerekçesiyle kâr amacı gütmeyen kuruluş statüsünden giderek daha fazla mahrum bırakılmaktadır. Ancak sivil toplumların görevi tam da budur; siyasi söylemi çok sesli hale getirmek ve her yere yayılan tekdüze bir anlatıya katılmamak! Bugün bu o kadar güçlüdür ki – çok az istisna dışında – medya aracılığıyla da iletiliyor ve hatta pekiştiriliyor:

'Avrupa akli' yaratılıyor ve sonra muhaliflere karşı hem davacı hem de yargıç olarak hizmet ediyor. Bu durum görünür hale geldiğinde de bölünmeden yakınılıyor.

Bu neoliberal 'etnik grubu' faşizm suçlamasından ayrıran tek şey, bu örgütlenme biçiminin – geriden liderlik – kişiselleştirilmiş liderler olmadan yönetildiği gerçeğidir! O, sistemik olarak bağımsız bir otokrasi biçimidir – tüm kurbanlarıyla birlikte! Seçimler mi? Personel değişir, arka plan kalır.

Kültürsüzleştirme – toplumsalın mülksüzleştirilmesi

“Zihinlerimizin en etkili şekilde manipüle edilmesi, belirli ideolojik kanuları içimize yerleştirmeyi değil, bizi kanı oluşturma yeteneğinden yoksun bırakmayı amaçlar.”
(Arendt 1986, s. 468)⁴

Ancak bu nasıl tamamen mümkün olabilir? İklimden sağlığa, eğitimden altyapıya, çözülmemiş ve acilen ele alınması gereken yeterince sorun ve bunlara karşılık gelen tartışmalar var – bu olumlu bir şekilde sorunlara çözüm arayışı anlamına geliyor, burada genellikle TEK bir çözüm yoktur, yalnızca toplum içinde sorun çözümlerine dalgalı bir yaklaşım sağlayan çeşitli ve etkileşimli süreçler vardır, tıpkı doğanın monokültürler değil, ancak koşullarla birlikte sürüklenen çeşitlilik yaratmamasına olduğu gibi. Ama bunun için gerekli koşullar, ego gezisine gönderilmiş, izole edilmiş 'özgür bireyler' değil, kendinin farkında olan bir kader topluluğudur.

Ancak bu tam da neo-liberalizmin vatandaşların büyük çoğunluğunu inançlarından ve çıkarlarından ayırmayı başardığı idealdir (bkz. yukarıda Arendt). Bu mutlak bireysel özgürlük

SON ZAMANLARDA, ELEŞTİREL SİVİL TOPLUM KURULUŞLARI, TEK TARAFLI OLARAK SİYASİ FAALİYETTE BULDUKLARI GEREKÇESİYLE KÂR AMACI GÜTMİYEN KURULUŞ STATÜSÜNDEN GİDEREK DAHA FAZLA MAHRUM BIRAKILMAKTADIR..

imajı, LGBTQ+ spektrumundan insanların kabulüne verilen önemde çok açık bir şekilde görülebilmektedir, ki ben de bunu kesinlikle paylaşıyorum, ancak savaşı sona erdirmek, iklim felaketini hafifletmek, sağlık ve eğitim sistemimizi tüm insanlar için eşit derecede erişilebilir kılmak ve tüm insanlara en azından onurlu bir temel yaşam standardı sağlamak kadar önem vermiyorum. Salt BU sorunlar üzerinde çalışmak son derece yorucu bir belirsizliktir ve içgörü (eğitim-öğretim) ve dayanışma (ortak DUYU) gerektirir!

Ve bunlar bireycilik hayali veya ideolojisine karşıdır. LGBTQ(+) üzerindeki baskın odaklanma da gerçek sorunlardan dikkati dağıtmak için kullanılmaktadır (bkz.: Michaels 2006)! Günlük televizyon dünyasında yansınsın: Ekmek (yemek programları) ve oyunlar (bilgi yarışmaları veya Big Brother), kesinlikle eğlenceler ve yaşam tarzı (farkındalık, fiziksellik, yaşlanma karşıtı), daha sonra sosyal medyada 'kültürel' olarak yorumlar, beğeniler ya da lanet fırtınaları... Gerçek sorunlar hakkında düşünme ve diyalog bu şekilde gerçekleşmiyor. Aynı zamanda, programlar neredeyse sürekli olarak iyiyi kötüyle öylesine yoğun bir şekilde karşı karşıya getiriyor ki, kahramanlar sürekli olarak patlayan evlerde ya da kaza yapan araçlarda geride kalan ve görünmeyen cesetlerin üzerinden geçiyor.

Eğitim bu konuda bir şey yapabilir mi? Bunu PoliTeknik'te kapsamlı bir şekilde çalıştım (Rödler 2023). Bu nedenle burada Bertelsmann Vakfı gibi aktörlerin, öğrencilerin gerçekten özerk ve

reşit, yani sosyal sorumluluk sahibi olmalarını sağlayan eğitim ve öğretime kökten karşı olduklarına işaret etmekle yetineceğim.

Bu vakıf, diğer şeylerin yanı sıra, Kültür Bakanları Daimi Konferansı (KMK) üzerinde Üniversite Sıralama Enstitüsü CHE aracılığıyla bir etkiye sahiptir ve bu sıralama vakıf tarafından kendi gündemi doğrultusunda tanımlanmaktadır. Ancak vakfa Alman (yüksek) eğitim sistemini 'çıktı odaklı' ve 'bulguya dayalı' bir şekilde reforme etme argümanını sağlayan şey, PISA şokunu (2000) takip eden faaliyetler olmuştur. Rakamları kendiniz yorumlamaya hazırsanız, bu reformun performansı, özellikle de elde edilen sonuçları harcanan onca para, inşa edilen yeni yapılar, enstitüler ve kurumlar ve hepsinden önemlisi eğitim süreçlerinin huzursuz ve telaşlı doğası ile karşılaştırdığınızda, başlangıçtan itibaren pek de olağanüstü değildir.

2015'ten bu yana değerler çok belirgin bir şekilde düşüyor, ancak bu durum medyada önceki ölçüm dönemlerindeki hafif artışların 'kutlanması' ile ilgili olarak duyurulmadı, aksine – 'Almanya zirvede' – bunun yerine bu yıl özellikle

yüksek olan birinci dönem üniversite öğrenci sayısı kutlandı. Sonuçların aşağı yukarı ilk PISA şoku seviyesine döndüğü ancak 2023 yılında büyük bir şaşkınlıkla (2. PISA şoku) fark edildi!

Peki BU reform, yanlış olduğu KANITLANDIKTAN sonra (!) neden sadece içerik odaklı girdi yönelimli (lise) eğitime dönülerek geri çekilmedi ve çekilmiyor? Çünkü bilişsel-işlevsel çıktı yönelimli eğitim-öğretim, metrik 'nesnellik' içinde öğrenenleri izole eder, yani bireyselleştirme ve içsel farklılaştırmanın yanı sıra muhtemelen destek planlarını da mümkün kılar, ancak sınıfı kültürel olarak atomize eder ve kendilerini sunulan öğrenme içeriğine 'öz-etkin bir şekilde' (notlar) adayan, ancak didaktik retorikini ötesinde onlar için asla bir sorun haline gelmeyen bireysel öğrenenlere doğru çözer.

Buna ek olarak, elbette sosyal öğrenme de vardır: Saygı, çokkültürlülük... zorunlu bir program olarak, ancak her zaman bireysel özgürlüğe referansla. Daha kolektif kültürler kusurludur ve elbette onlara saygı duyulmalıdır, ancak muhtemelen aynı zamanda 'özgürleştirilmelidirler' de.

Farklı öğrenciler için farklı anlamlara sahip olabilen ortak nesnelere öğrenilen bir sınıf KÜLTÜRÜNÜN dikkate alınması, böylece aynı (!) bilişsel içeriğin süregelen sosyal bağlamdaki farklı temellüklerinde, belirsizlik yerine, çoklu perspektif, belirsizliğe tolerans ve nihayetinde kapsayıcı sosyal öğrenmeyi mümkün kılar. Ancak, görüldüğü üzere, bu durum neoliberal

bireyselleştirme programını tehlikeye atmaktadır. Bu şekilde, BU öğrenciler başkalarıyla birlikte öğrenme konusundaki tartışmaları kendi gelişimleri için değerli olarak deneyimlemeyi öğrenirler. Sosyal bir bağlamda özerk çözümler için verilen mücadele, tam da Arendt'in Eichmann'da eksikliğini gördüğü ve bu saf işlevselciliği 'kötülüğün sıradanlığı' olarak tanımladığı türden bir yarıdır. Bizim tanımladığımız bağlamda eğitim ve öğretim için geriye şunu saptamak kalıyor:

Salt bilişsel olarak işlevsel (bulguya dayalı) bir eğitim ve öğretim, öğrencileri olaylara karşı tipik insancıl yorumlayıcı yaklaşımdan, yani insan dünyasının her zaman muğlak olan kültüründen, yüksekokullara kadar ulaşarak, mahrum bırakır! Bu sadece asosyal değil, aynı zamanda Hannah Arendt'in deyiimiyle gerçekten faşizan bir etkiye sahiptir.

Kaynakça

- Adorno, Theodor W.** (1959): Was bedeutet: Aufarbeitung der Vergangenheit. Ein Vortrag von Theodor W. Adorno, gehalten vor dem Koordinierungsrat für Christlich-Jüdische Zusammenarbeit im Herbst 1959. Digitale Bibliothek Band 97: Theodor W. Adorno: Gesammelte Schriften (Gesammelte Schriften, 10.2 Kulturkritik und Gesellschaft I/II).
- Arendt, Hannah** (1986): Elemente und Ursprünge totaler Herrschaft. Ungekürzte Ausg. München, Zürich: Piper (Serie Piper, Bd. 645).
- Emma** (2024): UKRAINE-KRIEG: MEHRHEIT WILL VERHANDLUNGEN! Aktuelle Umfrage. Emma (Sept./Okt.). Online verfügbar unter <https://www.emma.de/artikel/ukraine-krieg-mehrheit-fuer-friedensverhandlungen-341207>, zuletzt aktualisiert am 24.08., zuletzt geprüft am 24.08.24.
- Klein, Naomi; Schickert, Hartmut** (2007): Die Schock-Strategie. Der Aufstieg des Katastrophen-Kapitalismus. Frankfurt am Main: Fischer. Online verfügbar unter http://deposit.d-nb.de/cgi-bin/dokserv?id=2963669&prov=M&dok_var=1&dok_ext=htm.
- Lüders, Michael** (2023): Moral über alles? Warum sich Werte und nationale Interessen selten vertragen. 1. Auflage, Originalausgabe. München: Goldmann.
- Michaels, Walter Benn** (2006): The trouble with diversity. How we learned to love identity and ignore inequality. 1st ed. New York: Metropolitan Books. Online verfügbar unter <http://catdir.loc.gov/catdir/enhancements/fy0659/2006046541-b.html>.
- Precht, Richard David; Welzer, Harald** (2022): Die vierte Gewalt. Wie Mehrheitsmeinung gemacht wird, auch wenn sie keine ist. Frankfurt am Main: S. FISCHER.
- Rödler, Peter** (2023): Bildung statt Krieg? – Welche Bildung ist friedfertig? In: PoliTeknik (37), S. 6–7. Online verfügbar unter <https://politechnik.de/p13466/>, zuletzt geprüft am 10.08.23.
- Rüb, Friedbert W.; Alnor, Karen; Spohr, Florian** (2009): Die Kunst des Reformierens. Konzeptionelle Überlegungen zu einer erfolgreichen Regierungsstrategie. Gütersloh: Bertelsmann Stiftung (Zukunft Regieren – Beiträge für eine gestaltungsfähige Politik, 3).
- Schirach, Baldur von** (1938): Revolution der Erziehung. Reden aus den Jahren des Aufbaus. Berlin: Zentralverlag der NSDAP.

proedler@uni-koblenz.de

¹ PoliTeknik'in yeni sayısında yayımlanıyor (40. Sayı).

² 'Die Anstalt' gibi sağlam bir kabare programının bile, başrol oyuncularının ortaya çıkışında ve her yeni espride yaşanan, aşılması zor coşku fırtınaları olmadan yapamayacağı açıktır; bu da beni, savaşları sona erdirmek için ya da Darfur'daki yağmurda hangi önlemin hala mümkün olabileceğini merak ettiriyor, yoksa bu bireysel odak açısından 'çok mu uzak'? (Ayrıca bkz. 'Şok Stratejisi' – Klein ve Schickert 2007).

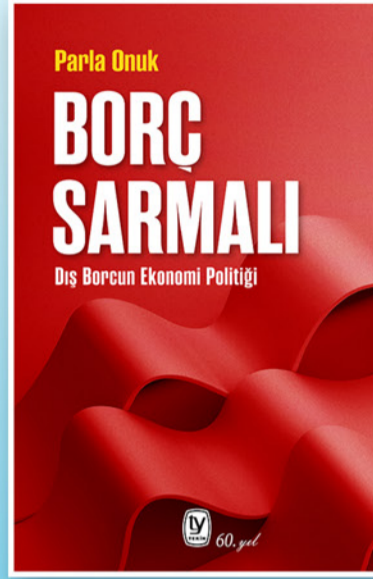
³ Bkz. EMMA anketi: %68 barış müzakereleri lehinde (Emma 2024).

⁴ Bu, "The aim of totalitarian education has never been to instill convictions but to destroy the capacity to form any" tümcesinin sıkça alıntılanan bir yorumudur ('Origin..' 2nd enlarged ed. 1958, cpt. 13, pg 468). Gerald Kriehof ve Christoph Geiss'a bu noktaya dikkat çektikleri için teşekkür ederim.

Kitaplar arasında...

DEPREM GÜNLÜĞÜ (1. Cilt)
6 Şubat 2023 - 20 Nisan 2024
Müslüm Kabadayı

BORÇ SARMALI
Dış Borcun Ekonomi Politikası
Parla Onuk

NSU CİNAYETLERİ
Almanya'da Neonazi-İstihbarat-Emniyet Üçgeninde
Yücel Özdemir

DEUTSCHLAND IM KRISENMODUS
Infektion, Invasion und Inflation als gesellschaftliche Herausforderung
Christoph Butterwegge

DIE HABEN GEDACHT, WIR WAREN DAS
MigrantInnen über rechten Terror und Rassismus
Kemal Bozay / Bahar Aslan / Orhan Mangitay / Funda Özfirat

RECHTSPOPULISTEN IM PARLAMENT
Polemik, Agitation und Propaganda der AfD
Christoph Butterwegge / Gudrun Hentges / Gerd Wiegel

DAS INTEGRATIONS-PARADOX
Warum gelungene Integration zu mehr Konflikten führt
Aladin El-Mafaalani

PLÖTZLICH DA
Deutsche Bittsteller 1709
Türkische Nachbarn 1961

EIN BLICK IN DIE DEUTSCHE GESCHICHTE
Von Ein- und Auswandern
Jochen Oltmer / Nikolaus Barbian